داوو ورونو

خوراو که

داختر غوا

WWW.KHOST.AF

WWW.KHOST.AF
دریم چاپ
لیکوال: شکور الرحمن (حمیدي)
د یوې مظلومې خور دژوند
رښتینې کیسه
د اوو وروڼو خور
که داختر غوا؟
ناول
دلیکوال اثار
چاپ:
زما مینه شهیده شوه. (ناول)
ګله ګلاب مې ګل نه یوسه. شعري ټوټه
د اوو وروڼو خور که داختر غوا؟ (همدا ناول)
ناچاپ:
زما قسمت کې جانان نشته (ټیپزي)
بد بخته سخه (ناول)
شنم د ګل په بانو (شعري ټولګه)

د ښاغلي حميدي ناوليز مزل

دتيرې يوې لسيزې په اوږدو کې زمونږ په هيواد کې د پښتو ادب د
بډاينې لپاره په بيلابيلو
برخو کې دپام وړ کار شوی ، خصوصا د شعر په ډګر کې زمونږ
شاعرانو ورونو په لسګونو
کتابونه د چاپ په ګاڼه پوسللي دي. خو له نيکه مرغه د دې ترڅنګ
د نثر په برخه کې د
پښتنو قلموالو ونډه هم د زياتې ستاينې وړ ده. خوست د ګران
افغانستان يو مهم سرحدي
ولايت دی
چې په ټولو برخو کې يې د پرمختګ پړاوونه وهلي دي د طالبانو د
وکمنۍ پرمهال
د استقلال په نوم د ادبي ټولنې جوړيدل ،دشاعرانو منظمې غونډې
دخوست په نوم مجله او
دخوستيو شاعرانو ګډې دوې شعري ټولګې د دې سبب شوې، چې
پدې ولايت کې د ادب
نغره وډنګېده او ډير شمير ويده ځوان شاعرانه او فرهنګ
استعدادونه راويښ شول.
هغه وخت نثر ليکونکي دګوتو په شمار وو همدا وجه وه چې دنثر

اړتیا ډېره محصوصیده.
خو دخوښۍ خبره ده ، چې تیر لس کال دپرمختګ کالونه وو ، چې
دفرهنګي تحول لسیزې
په نوم به یې یاد کړو په زیات شمیر سره مجلې ،ورځپاڼې چاپ او
ګڼ شمیر غړیزو او
انځوریزو رسنیو په خپرونو پیل وکړ د ادب او فرهنګ په برخه کې
شعري او نثري ټولګې
دګڼو قلموالو له لوري خپرې شوې. چې د پښتني ادب اوفرهنګ له
غنا سره یې ډیره
مرسته وکړه.
په یاده لسېزه کې داسې ځوان استعدادونه راوټوکیدل ،چې د شعر
ترڅنګ یې نثرې
ټولګې دلنډو کیسو ،ادبي ټوټو او ناولونو په بڼه چاپ کړي ددغو
ټولګو شمیر
لسګونو ته رسیږي ،چې دمینه والو ادبي ذوقونه یې په لوستلو سره
خړوب کړل. دخوست
په علمي ، فرهنګي او غزلېزه غبېږه کې دنورو تاندو او تنکیو زلمیو
قلموالو له ډلې څخه
تاند شاعر ،لیکوال اوژورنالست شکورالرحمن حمیدي دی ، چې
نوموتي پنځوني یې کړي
دي (زما مینه شهیده شوه) ناول، (ګله ګلاب مې ګل ته یوسه)

شعري ټولګه ،او تازه
ناولیزه بریالۍ هڅه یې د (اوو ورونږو خوراو كه داخترغوا) په نوم
ده ،چې تازه دچاپ په
ګاڼه پوسلل شوې ده . دغه ناول دیوې مظلومې خور دژوند حقیقي
داستان په خپلو پاڼو
کې رانغښتی داسماني رنګه پښتۍ په درلودلو سره په ښکلي کچه
او ښه سکښت سره
یې کتابي بڼه خپله کړیده . په لومړي مخ یې دیوې جینۍ داسې
انځور ښکل شوی ،چې
سره یې په زنګونو ایښی او په خپلو او ښکو کې یې لمبلي، چې
دلوستونکي په ذهن
کې دپښتني کلتوردناوړه کړنو انځور رسموي . دغه ناول په یوسلو
نولسو مخو نو کې
دزرو ټوکو په شمیر خپریږي ،
درنولوستونکو ! ښاغلي حمیدي هڅه کړي، چې دموضوع
رښتینوالي ثابته کړي او
دناول اصول مراعت کړي ما دغه ناول له سره ترپایه په مینه ،مینه او
په پوره لیوالتیا سره
ولوست، خدای شته که له یوې خوا یې زما ناولیزه تنده راخړوبه کړه
خو له بله پلوه یې
ډیرو دردولم ځکه دیوې پښتني پیغلې د ژوند دلوړو ژورو داستان

پکې نغښتی و دناول
کریکټره په خپله یوه پښتنه پیغله بریښنا ده ،چې د سترې او نا
کراره ژوند په بهیر کې
له سختو ستونزو او کړاوونو سره مخ شویده ، دپښتني چاپیریال
دنفرتونو ، کینه وو او
جهالتونو ښکار شوي ده دځوانۍ خوږې شیبې یې د سختو
ګواښونو سره مخ شوي د
ژوند په اوږدو کې له ډیرو ازغنو لارو څخه ترخپل رنګین محله
رسیدلي خو له بد مرغه ،چې
د غم او دردونو څخه یې د ژوند اوږې لانه وې سپکې شوې چې
بیا یې هم دخوښۍ او
ګډژوند دباغ ګلونه سپیره خزان ترو ړلي دي او دژوند ټولې ترخې
او خوږې شیبې یې
دملنګۍ سره همغاړي کړي درنولوستونکو ! د ناول ژبه ساده او
روانه ده ځای پرځای پکې
شاعرانه هنري کلمات او شعري توکي کارول شوي ،چې ناول ته یې
خوند وربښلی دی.
ناول دتخنیک له پلوه تر ډیره ښه دی او هغه اصول چې په معیاری
ناول کې مراعت شي
ښاغلي حمیدي تر ډیره بریده هڅه کړی ،چې ورته پا م وکړي دناول
موضوع ریښتوني ده

خود پښنو او څپرکو دتسلسل لپاره او دناول د لا خوندور کیفیت په
خاطر حمیدي صیب په
زیاته پیمان دخیال هنري خواږه ورګډ کړي چې ناول ته یې بیل رنګ
ورکړی دی.دناول په
اوږدو کې ځای ، ځای غمجنې او دخوښۍ ډکې صحنې راغلي ،چې
دهر لوستونکې لیوالتیا
او تلوسه راپارولی شي ترڅو یوه په بله پسې یې ولولي پدې ناول
کې د پیغلې برښنا په
څیر کټ مټ د نورو ګڼو پښتنو پیغلو ارمانونو او هیلې سره یو خیل
دي په ځانګړي توګه
د پښتون قوم له پاره یو په زړه پوري پیغام لري او د یو ښه بدلون او
سمون لپاره ترې
ګټه پورته کیدای شي.

د ښاغلی حمیدي دغه ناول ډېرې خوبۍ لري دوې مهمې ښیګړې
چې پکې نغښتي دي
هغه د پښتني ټولنې د ناوړه دودونو ، کرکو او بد بینیو پرضد پراخ
کمپاین کول او
د پښتانو د اذهانو روښانول دي له بله پلوه د پښتني فرهنګ دبډاینې
په برخه کې موثر
تمامیدای شي. پدې هیله چې ښاغلی حمیدي به خپل ناولیز مزل

همداسې د په
لار دوامدار پښتو ادب وساتي او په ټولنه کې د شته ناخوالو
او ټولنیزو ستونزو د کمیدو په له منځه
وړو کې به خپل اسلامي او ولسي مسولیت اداکړي. مونږ ا یله ښیله
څو کرښې د ګران
حمیدي سره د مینې د اظهار په توګه توري کړي ګڼې دده پر شخصیت
او هنري کړنو ډیرې
شنني ته اړتیا لیدل کیږي ،ولې متاسفانه ذهنې او فزیکي
بوختیاوو پرې نښودو چې لا
ډیرې څوا کمنې ،هنري جملې او کلمات د قلم په څوکه وکاږم ، هیله
ده چې ګران حمیدي
او لوستونکي به مې د کمزورو کرښو په لیکلو سره وبښي په پای کې
ګران حمید ي
صیب ته د دغه ناولیزې پنځونې مرغ ورښه کوم او ټولو پښتنو
لوستونکو ته یې د لوستلو
بلنه ورکوو . ترڅو د پښتني چاپیریال خواږې ترخې پکې ولولي.
د ګران حمیدي د نورو هنري او حقیقي بریاوو په هیله

ورو مو نورشاه نوراني
خوست ښار د ټاکنیز کمپاین دفتر

WWW.KHOST.AF

بسم الله الرحمن الرحیم

اول څپرکی

دولس مشر حامد کرزي لومړی دوره پای ته رسیدلي وه په هیوادکې دراتلونکې نوي ولس مشر دټاکنو لپاره انتخابات روان وو، عام خلک ټول په خپل کارو بار مصروف وو ،زه هم دنورو ځوانانو په څیر سهاربه چې له کوره وظیفې ته لاړم مازدیګر ناوخته به کورته راتلم خوهرمازدیګربه چې له وظیفې نه راغلم لومړی به دمورکوټې ته ورتلم ،چې کله به مې مور په کوټه کې نه وه،

پوښتنه به مې وکړه چې مور مې چیرې ده ؟

هرځل به مې ځواب ترلاسه کاوه چې دباندې باغ کې په څپرکي کې ناسته ده ،زه به چې ورووتم، دمورسره په څنګ کې به مې په یوه بېګانه یاپرادی تورسري سترګې ولګیدې،په عمرکې زما دمورنه مشره ښکاریده،ماښام مې چې مورکورته راغله،پوښتنه مې ترې وکړه، مورې، داښځه څوک ده؟ چې زه دباندې باغ ته راځم له تاسره ناسته وي.مورمې راته وویل زویه دایوه کونډه بې اسرې، بې سر پرسته،ښځه ده چې په کورکې کوم نارینه سړی نه لري،سهارپه خیر ټولولوپسې له کورنه وځي دماښام په خړه یاناوخته کورته ځي.په ژوندکې خدای پرې هیڅ خوشالي نه ده لورولې،له خپل ژوندانه ه نه ډیرې ترخې اوبدې خاطرې لري.ماورته وویل مورې ! که رښتیاپرې دومره تکلیفونه تیرشوي وي زه به یې دژوند کیسه نوروته دعبرت په خاطر ولیکم.

مورمې راته وویل !زویه داخودښه خبره وکړه،سباچې راشي زه به ستاخبره ورسره شریکه کړم.
بل مازدیګرچې کورته راغلم له مورنه مې پوښتنه وکړه،مورې زما خبره د ورسره شریکه کړه که نه؟مورمې وویل ! ولې نه زویه کله مې چې ستاخبره ورته وکړه زیاته خوشاله شوه،راته یې وویل چې سبادجمعې ورځ ده،زوی به د وظیفې ته نه ځي؟ماورته وویل نه،نوراته یې وویل ! چې سبابه زه وختي راشم،اوټوله کیسه به ورته وکړم، کله چې مې مور ماته داخبره وکړه، ټوله شپه خوب نه راته،کله به په یوارخ اوختم کله په بل، لنډه داچې دسهاراته بجې وې چې مورمې راته وویل ! زویه هغه تورسري راغلي ده،که غواړې چې کیسه یې ولیکې اویایې واورې نوراځه،ماوویل ! دادی مورې درغلم، کله چې وروو تم له سترې مشې وروسته تورسري خپله کیسه داسې پیل کړه،
زه به د ۱۳ لسو ،یا ۱۴ لسو کلونو په عمر وم چې زما غوښتنې ته به دې لرې،لرې کلیو څخه خلک راتلل،اوزماغوښتنه به یې کوله،خوپه هر ځل به مې مور ځواب ورکوه چې لورمې اوس وړه ده،یابه یې ورته ویل چې زه داسې ژرنه غواړم چې لورمې واده کړم،زه هم زیاته خوشاله وم چې مورمې زماله رضایته پرته چاته دهو ځواب نه وایي.
یوه ورځ چې زه ښوونځي ته تللي وم،دښوونځي درحصتی څخه وروسته کورته راغلم، نه ګورم چې دکورپه انګړکې درې ځلوربیګانه،یاپردی ښځې ناستې دي،زماچې په دوی سترګې ولګیدې،سیده لاړم دمورکوټې ته،هلته مې دښوونځي ځانګړې کالي بدل کړل،دښوونځي ځانګړي کالي مې لامیخ ته نه وو

زوړندکړي چې مورمې کوټې ته راغله،راته يي وویل ! لورې غوښتنې ته دبیاخلک راغلی دي،څنګه وکړم دډیرې درنې کورانۍ خلک دي، نوره دې ډیرو مرکوهم ستړي کړي یم،بریښنالوري ستاڅنګه خوښه ده څه ډول ځواب ورکړم؟زه لږه غوندې غلې شوم،مورمې په دووهم ځل همغه خبره بیاتکرارکړه،لورې ولې غلې شوې راته وویه که نه څنګه دخوښه ده؟ماورته وویل مورې هغه نوروخلکوته چې څنګه ځواب ورکړی دوی ته هم همغه شان ځواب ورکړه.مورمې نورې خبرې ونه کړې بې له ځنډه دباندې ښځوته ورغله،ورته یې وویل !لورمې اوس واړه ده،زه داسې ژرنه غواړم چې لورمې رانه بیله شي،له راغلوښځوڅخه یې یوې وو یل خیردی تروړې صرف دومره راته ووایه چې ستاسوشوه،نوره چې ستاسو کله خوښه شوه نوموږبه یي بیا(هلته) د واده تیاری ونیسو ،مورمې ورته بیاوویل چې دهواونه ځواب نه شم درکولای،خولورمې اوس وړه ده،راغلي ښځې هم پوه شوې چې زموږتینګاربې ځایه دی نه یې مني، رخصت یې واخیسته اولاړې.
مورمې کوټې ته راغله راته یې وویل ګوره لورې ته اوس پیغله شوې یې یوځای نه یوځای کې خوبه خامخادځان لپاره ځای انتخا بوې، که نن وي که سبا ،ماوویل مورې زه چې ترڅودلوړوزده کړونه فارغه نه وم،ترهغې واده نه کوم،مورمې راته ویل بریښنالورې،ته اوس په لسم ټولګي کې یې، ته به له ۱۲ لسم ټولګي نه فارغیږې،بیابه پوهنتونته ازموینه ورکوې،له هغې وروسته به څلورپنځه کاله پوهنتون وایې،چې داټول اووه اته کاله کیږي،بریښنالورې خدای خبرچې زه به اووه اته کاله عمر نورهم ولرم،لوري زماخو داسې خوښه

ده چې ته باید زماپه ژوندانه واده وکړې، پلارغریب دخدای وبښي پلار ده‌م نه شته چې بیا سم ځای درته وګورې، د موردې خبرې ډېرزور راکړ، خو مورمې ښه خبره کوله چې ته باید زما په ژوندانه واده وکړې، ځکه پلارخومې دادرې کاله کیږي چې له دې نړۍ څخه یې سترګې پټې کړي دي، زه دمور یوا ځینی لوروم، نورې خویندې مې نه وې، خوخدای اووه ورونه راکړي وو، پلارمې چې دکومې ورځې راپه دې خوا مړشوی دی، له هغې ورځې راوروسته ما اومورته مې ورونه په ښه سترګه نه ګوري، یواځې خپلې ښځې یې په سترګوپټې کړي دي، که ښه خبره ده هم دښځو ده، که ښه لباس دی هم دښځو دی، اوکه ښه خواړه دي هم دښځویې دي، زه په همدې فکرونو کې ډیره ژوره تللې وم چې مورمې بیاراته وویل بریښنالورې ته بایدزما په ژوندانه واده وکړې، لورې که څوک دخوښ وي راته وویه چې هماغه څوک درته وکړم، بریښنالورې ترڅوبه راته وایې چې دا ځوان مې نه دی خوښ، دا بې سواده دی، دا داسې دی اوداهسې دی، لورې چې زما په ژوندانه واده وکړې زه به زیاته خوشاله شم، ماورته وویل مورې په دې نن شپه خومې هسې هم نه واده کوې، زه به هم له ځانه سره لږفکروکړم، که څوک مې خوښ وي هم درته ووبه وایم، اوکه نه وي مې خوښ هم درته ووبه وایم مورې ستاچې کوم ځای خوښ وي هغه ځای زماهم خوښ دی، مورمې زیاته خوشاله شوه په سینه پورې یې جوښته ونیوم په دواړومخونویې ښکل کړم، په ژړاشوه راته یې وویل: لورې که پلاردې ژوندی وای داسې ژرما کله ؤده ولې، اووه زامن مې دي خوشي په نومې زامن دي، نه یې تاته کومه توجه

شته،اونه ماته،مادمورپه خاطروویل:موري دومره زړه خوراک څه کوې زموږخدای شته خدای به هرڅه اسانه کړي.

دووهم څپرکی

سهارچې له کوره راووتم دښوونځي په لور روانه وم چې په لارکې راته یوځل بیاجمشید ولاړدی،زه به چې هرسهاردښوونځي په لورې تلم، جمشیدبه له مانه مخکې راغلی وو ،زمادښوونځي ته دتلوپه لاره کې به ناست وو ،دجمشید دوی کورونه به زموږکورته پوره یوساعت مزل وو ،څنګه به چې زه له کوره راووتم،لومړی سترګې به مې په جمشیدولګیدې،نن سهار چې راسره مخامخ شو نو دنورو ورځوپه شان یې بیاهم راسره دمینې او محبت خبرې پیل کړې،ماتراوسه دواده لپاره کوم څوک نه وو انتخاب کړی،خوبیګاه چې مور راته وویل نوزماپه زړه کې هم جمشیدګډ اوراګډشو ،نن ماهم جمشید ته ډیر په بې جرآتی سره دخپلې مینې اظهار وکړ،جمشید دومره خوشاله شو چې څه به درته ووایم،جمشیدچې زما دخولې نه دمینې کلمه واوریده،راته یې وویل بریښناایا پوهیږې چې ماستادخولې څخه دمینې کلیمې اوریدوته څومره وخت انتظار وکړ؟ ماپه خنداوویل نه زه ، زه به...نوره غلې شوم څه مې ونه ویل،جمشید تر ډیره زماسترګوته کتل،چې اوس به خبره پوره کړي خوچې زما دخولې څخه یې کومه خبره وا نه وریده،ویې ویل ولې دخبره نیمګړې پریښوده؟مابیاوخندل ورته وومې ویل جمشیده زه ستا له مینې

څخه څه خبره یم چې تا ماته څومره انتظار کړی ،جمشید وویل ډیره بې غوره یې له کومه وخته چې زه ستاسو ټولګي ته راغلی یم، له همغې ورځې مې له تاسره مینه پیدا شوي اوته راته وایې چې زه څه خبره یم،په خبرو خبرو ټولګي ته ورسیدو،دنورو ورځوبه زه له جمشیدنه مخکې کتار کې کیناستم خونن ورځ زه اوجمشید څنګ په څنګ په یو کتارکې کیناستو،مابه چې جمشیدته وکتل نن ډیرزیات خوشال وو، دښوو نځې درحصتی څخه وروسته زه او جمشید دواړه یوځای دکورپه لور روان شوو ،جمشیدبه رانه هره ورځ دتلیفون شماره غوښته، خومابه نه ورکوله،نن ورځ یې بیا راته وویل بریښناکه دتلیفون نمبر دراکړې زیات به خوشال شم،ماورته په ټوکو کې وویل جمشیده ما چې درته وویل چې مینه درسره لرم،درته وومې ویل دومره مینه هم درسره نه لرم چې ته اوس رانه دتلیفون نمبر غواړې،دتلیفون نمبر څنګه درکړم،بیاچې دنمبر غوښتنه رانه وکړې ښه به نه وي،زما دې خبرې سره دجمشید رنګ تک زیړ واوخت لکه کرکمان زیات خفه شو، خومابیرته ژرښنه ووغوښته جمشیده ښښنه غواړم،هسې ټوکه مې وکړه خیردی خفه نه شې، جمشید وویل خدای دې وښه کومه خبره نه ده په یارانه کې بنګړې ماتیږي،لنډه دا چې زه کورته ورسیدم جمشیدته مې دتلیفون نمبر ورکړاوسره رحصت شو ،زه چې کورته دننه شوم مورمې په انګړ کې په کټ کې ویده(اوده) وه زه مې دخپلې مور کوټې ته لاړم جامې مې بدلې کړې،لامې کتابونه الماریۍ کې ایښودي نه ول چې دمشرورور میرمن کوټې راغله راته یې وویل چې ورور دې ویل چې نوره

دښووڼځي ته نه ځي، اوبله خبره دا چې مورهم ستامزدوراني نه یوچې دکور ټول کارونه دمور کوو.او ته ښووڼځي ته بې غمه ځې اوراځي،ماورته وویل:

ګوره وریندارې !ماکوم غلط کار کړی؟چې تاسو راته وایی چې ښووڼځي ته به نوره نه ځي.که دکور کارونوسترې کړي وای ماته خپله برخه نه ستاسوکارهم ماته پریدی، زه به یې سرته رسوم،خوداسې راته مه وایی چې نوره به ښونځي ته نه ځې، اوښونځی پریده.

وریندارې زماپیښې وکړې ،ستابرخه کارهم ماته پریدی ، زه به یې سرته رسوم،خوداسې راته مه وایی چې نوره به ښونځي ته نه ځې، اوښونځی پریده.

دوریندارې په پیښوباندې زیاته خفه شوم،غوسه راغله ماهم په تونده لهجه ورته وویل:

قسم په خدای چې وژني مې هم که داښووڼځی زه پریدم،زماپه ورڼوزورچیرته رسیده، خودوریندارې خبروپه غوسه کړم،ځکه مې ورته داخبره وکړه،زما اود وریندرې په تیزوخبروباندې مې مور له خوبه راویښه شوه،ماته یې راغږکړ:بریښنا لورې راځه له دوی سره خوله مه مرداره وه، د دوی دلاسه خو دادی زه په کټ پرته یم، راځه لورې راځه.له کوټې ووتم ورغلم دموروپه خوا کې کیناستم،مورمې نن ورځ بیاهم ډیره سخته ناروغه وه،دخبروکولوتوان اوطاقت یې نه درلوده،خوبیاهم اوریدلي به مووي چې دمورزړه په زوی او دزوی زړه په وچ کاڼي،مورمې راته ډیر نصیحت وکړچې لورې خپله ګوزاره کوه، ولې عبس له دوی

سره خوله مرداره وي؟یوبه پوهیږي نه بل به پوهیږي نودابل بیاولې له ځانه کم عقل جوړوي؟په دې کورکې زماوستایواځې دالله نه نور څوک نه شته چې لاس نیوی مو وکړي،صبرکوه صبر بهتردی،مورمې لا داخبره سرته نه وه رسولې چې وریندارې مې راغږکړ:ډیربښه درس دې ورته شروع کړی په هغه خدای مې دقسم وي چې دا ځمکه او اسمان یې پیداکړي،که نوره دښوونځي مخ هم رانه ووینې،زمامورته یې وویل:

ته خوهسې هم دګورپه غاړه یې نن به یې سبابه نه یې،دا دې دروغو تسلې مه ورکوه !مورمې یوسوړ حوصیلې وکړ،اسمان ته یې سترګې پورته کړې څوسوي خیراوې یې وکړې،خوزماله سترګوبې اختیاره اوښکې تویدې،یواځینی موخه یې دا وه چې ورونږه او وریندارې مې څومره سخت زړونه لري !ولې یې راباندې زړه نه سوزي؟ولې نه غواړي چې زده کړې سرته ورسوم؟ما اومور مې په ژړا ښه زړونه یخ کړل،چې په همدې زما مشر ورور وصال کورته را دننه شو،ماله او مورمې وچې سترګې ورته نیولې وې خو وصال لومړی خپلې کوټې ته لاړ،له څه ځنډوروسته دباندې راغی څیره یې غوسې نیولې وه، سمدیستې وویل:بریښنااوس وخت اوحالات ډیر خراب دي، له نن ورځې وروسته به ښوونځي ته نه ځې،ځکه په لسم،یولسم دوولسم،اوله دې نه ورهاخوا په پوهنتون کې هلکان اونجونې درس یوځای وایي، موږ پښتانه یو سبابه چاراپسې خبرې کړي وي بیابه مې یادهغوی سرمات کړی وي یاخپل،پوی شوې؟زه اومورمې چوپه خوله ناستې وو، نه مې دمورپه خوله کومه خبره راتله نه زما،لکه

دختې نه جوړبوتان دواړه خاموش وو ،وصال وروړمې چې څه ویل هغه یې ووېل اوبیرته کوټې لاړ،زموږپه ټولګې کې خواوس هم هلکانو اونجونویو ځای درس وایه خوبس وروړمې دښځې خبره وومنله کومه بله پلمه (یابهانه) نه وه ځکه یې دنجونو اوهلکانوخبره رامنځ ته کړه لږه شیبه وروسته ورینداري راغږکړ:چې ژر ژر کوه دماخوستن له پاره تیاری ونیسه، موږخوڅه ستاسې مزدوراني نه یو.
مورمې له اوښکوډکې اوښلنې سترګې رواړولې په سترګوکې بې وسي اوبې کسي یې راته وویل: چې لوري پورته شه مجبوري ده،په ډک زړه پاڅیدم دکوکارونه مې سرته ورسول،دماخوستن د ډوډی خوراک نه وروسته مې موربانديې یوځل بیا سخته تبه راغله، په کوټه کې ډیره ایخوا دې خوا شوم، خودتبې دپرې کولو کومه دواه مې ترسترګونه شوه،دباندې راووتم ورونه او ورینداري مې بې غمه په کوټوکې ویده وو ،دوصال ورور دکوټې دروازه مې ټک، ټک کړه، څوشیبې وروسته مې بې رخمه او ظالم ورور دروازه خلاصه کړه، په غوسه یې راته وویل:
په تاسو دوو باندې خو خدای خوب خرام کړی په موږباندې موهم ارام نه لوریږي،بې شرمې بې حیا ،څه چې بیاد دکوټې مخې ته ونه وینم،وروړمې اوس دومره بدل شوی وو چې زما یې هیڅ خبره وانه وریده چې زه دلته دڅه له پاره راغلې وم او دروازه مې دڅه لپاره ټک ،ټک کړه؟او ولې مې له خوبه ویستلئ؟په بیړه بیرته دمورکوټې ته لاړم،نه ګورم چې مورمې دساړه له وجې لړزې اخیستې ده،خپله کمبله مې رواخیسته په موربانديې مې واچوله،دمورتبه مې ډیره سخته وه زړه کې مې وویل چې راځه دڅنګ ګاونډي نه ورته دتبې

دپرې کولو ګولی راوړه،چپلکې مې رواخیستې تر لویې دروازې پورې مې چپلکې په لاس کې نیولې وې،ماویل دپښنودغږیا دکشاري له امله راپسې څوک راویښ نه شي،دوی خو مې دمورناروغی ته کومه توجه نه کوي هسې نه چې ماهم دګاونډي له کوره ایساره کړي، کله چې لویې دروازې ته ورسیدم چپلکې مې په پښو کړې،په تګ کې ډیره سخته ویریدم،ځکه چې زموږاو دګاونډي دکورترمنځ لویه هدیره وه، له ډیرې ویرې مې ټول بدن لړزې اخیستی وو،دامې لومړی ځل ووچې زه په دومره توره تیاره کې دکورنه دباندې راووتم،څو قدمه وړاندې لاړم،مړي ټول په درانه خوب ویده ول،له سترګو مې بې دریغه اوښکې روانې وې،په خوله کې مې لاړې وچې شوې وې،پوهیدم چې په هدیره کې پرته له مانورڅوک دسا ایستلو نه شته،دنیاراته ټوله بدله ښکاره شوه،په هدیره کې مې ایخوا دې خوا مخ واړوه،چبک، چبک قدمونه مې واخیستل،له مانه شل پنځویشت قدمه ورهاخوا یو ویره وونکی غږمې ترغوږوشوو، اووو...ویښتان مې نیغ ودریدل،آیت الکرسي مې په ځان چف کړه،نه پوهیږم چې دا غږدکوم خیوان وو،په هدیره کې یوځل بیاچوپتیاخوره شوه،دوه درې دقیقې وروسته دګاونډي کورته ورسیدم،دروازه مې وټکوله دکورپه داخیل کې دسپو غپه شوه...خوڅوک رامعلوم نه شول،دروازې ته مې یوځل بیا درې څلورټکه ورکړل،داځل دسپو غپه نورزور هم واخیست،خو دروازه چا خلاصه نه کړه،ځکه توره تیاره وه په دې نیمه شپه به څوک دروازه خلاصه کړي؟هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم؟ګډو وډو خیالونو اوفکرونو په سر اخیستې وم،یوناڅاپه مې ذهن ته جمشید راغی

ټلیفون مې رواخیست دجمشیدنمبرمې پکې ډایل کړ دلږځنډ وروسته زنګ تیرشو ،خوتلیفون ته کوم چا ځواب ورنه کړ، یوځل بیا مې نمبرډایل کړخوبیاهم کوم ځواب راته معلاو نه شو ، دځلورم زنګ په تیریدو سره مړاوي او خوبولی غږراغی آلو،الوبریښنا خیرت خودی؟ځنګه د په دې نیمه شپه تلیفون وکړ؟په ژړغوني غږمې وویل: جمشیده ښښنه غواړم مورمې...خبره مې لا سر ته نه وه رسولي چې جمشید خبره راپرې کړه ولې په مور دڅه شوي دي؟ژر راته وویه:په بنده،بنده ژبه مې ځواب ورکړ،مورمې،مورمې سخته ناروغه ده په..په کورکې دو...دوا نه وه دګاونډیانو کره راغلم خو....خوهغوی دروازه خلاصه نه کړه، او...اوس مې تاته تلیفون وکړ، که په کورکې دتبې دپرې کولو کوم درمل لرې راییې وړه، زه دګاونډي دکور په خوا کې دهدیرې سرته ولاړه یم،جمشید بې له دې چې کومه پوښتنه وکړي چې ولې ورونه دچیرې دي،ځواب یې راکړ سمه ده په ځان پام کوه زه دادی درغلم،اړیکه یې پرې کړه تلیفون مې جیب ته واچوه، دجمشید راتلو په انتظار شوم،زه په همغه ځای وچه کلکه ولاړه وم نه پوهیدم ولې مې دومره خواص بایللي وو؟یوځل بیا همغه شان ویرونکی اواز شو ،ووووو....ټوله هدیره تورتم نیولي وه یو اوبل لورته مې مخ واړوه خو څه مې ترسترګو نه شول، غږزما په لور رانږدې کیدونکی وو ،ووووو....وارمې خطاوو لکه بې روحه جسد کلکه په خپل ځای ولاړه وم،دیوځو دقیقو وروسته دجمشید زنګ راغی موبایل مې اوکې کړ جمشید لنډوویل که تلیفون بجلي لري بله (روښانه) یې کړه زه دهدیرې سره نیژدې یم هسې نه چې کومې بلې خوا ته لاړشم،ماوویل سمه ده دتلیفون بیجلي مې بله یاروښانه کړه

دلږ انتظار وروسته جمشید راغی،کله چې ترما راورسیده بې اختیاره مې دجمشید غیږې له ځان ور وغورځاوه اوپه ژړا شوم، جمشید راته دتسلی الفاظ وړاندې کول، خوزه سلګواخیستې وم تر ډیره مې وړې ، وړې سلګۍ ووهلې ژرمې ځان کنټرول کړ، را پاځیدم له جمشیدنه مې دوا رواخیسته ، ورته مې وویل:جمشیده ته نوره ورځه زه تلی شم،خوجمشید نه منله ترکوره یې راورسولم،په جمشیدباندې مې په دې نیمه شپه کې زړه نه کیده چې بیرته لاړشي، خو مجبوري وه چې لاړ وای ځکه دپښتنو وطن دی نه مې شول کولای چې همدلته یې راسره پاتې کړم، له جمشیدنه مې مننه وکړه دتلو په وخت کې یې راته بیادتسلی ډیرې خبرې وکړې زړه مې ډک ډک کیده یوځل بیا غیږې ته ورړنګه شوم په سلګو ، سلګومې وژړل، دجمشید له سترګوهم اوښکې راغلې بایللي خواص مې یوځل بیاسره راټول کړل له غیږې یې راپورته شوم په بیړه کورته دننه شوم دروازه مې پورې کړه ډیره په ورخطایی سره دمورکوټې ته ورغلم، مورمې زګیروای کاوه ماغږ ورباندې وکړ:مورې وه مورې دغه دواه وخوره، خو مورمې راته هیڅ نه وایې زګیروای یې ورو ، ورو ډیریده، دصبر کاسه مې نوره راډکه شوه، غږمې کړ مورې وه مورې پاځه دادی دوا مې درته راوړه ماچاته پریدې؟مورې وه مورې، مورمې سترګې پرانیستې لاسونه یې راپورته کړل زماسر یې په خپله سینه کیښوده اوښکل یې کړم، کله چې ترې پورته شوم یو ګیلاس اوبه او دواه مې ورته رواخیسته په څه خواریو سره یې له ستوني تیره کړه له دواه خوړلو وروسته مې مور ټوخي واخیسته یوه شیبه به غلې وه خویودم به بیا ټوخي واخیسته داځل چې له ټوخي ارامه شوه ارامتیایي لږ

وخت ونیوه ماچې کوم آیتونه یادوو هغه به مې لوستل په موربه مې
چف کول خو مورمې هماغسې سمه دمه تخته پراته وه دتنفس
داخیستو غږنه راته وویریدم هسې نه چې مورمې وفات شوي وي غږ
مې پرې وکړموري،موري وه موري شک مې په یقین بدل شو
ورپورته شوم وه مې خوزوله خومورمې هیڅ حرکت نه کاوه شپه سبا
کیدوته په نیږدې کیدو وه،زړه مې راوپړسیده دزړه له تله مې غږ کړ
موري اخیر هم لاړې زه دیوائې دې ظالمانوته پریښودم، موري
سترګې وغړوه موري وه موري ولې مې غږنه اورې؟موري ولې راته
غږنه کوې؟موري داظالمان به له دې وروسته په ما څه کوي
موري،موري.....زما دژړا او پریاد په اوریدومې مشر ورور کوټې ته
راغی زه یې چې په ژړا اوسترګې سرې ولیدم په سر یې راته لاس
راتیرکړد غلي کیدو یې راته وویل: دپلار دمړینې وروسته دا لومړی
ځل وو چې ورور مې په سر لاس راتیرکړ،او تسلي یې راکوله خو
ورور مې هیڅ خفه اوپریشان نه معلومیده دزړه تهاکه مې یوځل
بیاوچاودیده په ژړا او په سلګوشوم نورنو په ځان نه یم پوی شوي.
کله مې چې سترګې وغړولې سرته مې وړې اوزړې ناستې وې
چاراباندې دپښوتلي سولول او چا رباندې اوبه شیندلې،یودم
کیناستم غږمې کړموري ،وه موري ،مورمې څه شوه موري وه موري
،له ما چاپیره ناستې ښځې ټولې په ژړا شوې،دناستو ښځوله منځه
یوه نجلۍ روړاندې شوه چې سترګې مې ورپورته کړې زما
ټولګیواله دجمشید دوی ګاونډۍ نادیه وه ، دنادیه په لیدومې
ستونی نورهم وپړسیده په چغو چغو مې وژړل،نادیه دلاسه ونیوم
دانګړله منځه یې پورته کړم کوټې ته یې بوتلم،کله مې چې ځان ښه

کابو کړ،نادیه ته مې وویل چې مورمې چیرې ده یوځل مې مورته ورو له چې دوروستي ځل لپاره خویي ووینم که نه،خونادیه غلي شوه یوځل بیا مې وویل نادیه مورمې چیرې ده دمورخواله مې ورو له نادیه له لاسه ونیوم دلویي دروازې په لورې یي روانه کړم پوه شوم چې مورمې خاوروته سپارل شوي وروستی دیدن یي هم نه شم کولای، دهدیرې په لورې لاړو په هدیره کې مې په نوي جوړ شوي قبر سترګې ولګیدې چې امبار خاورې پې پراتې وې،دمورپه قبر بې اختیاره وړنګه شوم په سلګو ،سلګو مې وژړل مورې زړه دډیر له ارمانوډک ګورته یوړ مورې اوس به په ما دلور غړځوک کوي؟ اوس به دخفګان په وخت څوک زما په سر لاس تیروي؟ زما دسر وروستی سیوری خو مورې ته وې خدای خبر چې له دې وروسته به زه نوره له څه ډول مشکلاتو سره مخ کیږم ،نادیه هم نورصبردلاسه ورکړ په ژړا شوه راتیټه شوه له مټه یي ونیوم پورته یی کړم ویل یي راځه چې ځو کورته دغه ورځ او شپه مې ټوله په ژړا تیره شوه دمورله مړینې ورسته راباندې دژوند شپې ورځې ډیرې په سختی تیریږي.

دریم څپرکی

دمورله مړینې دوه میاشتې وروسته مې دورونږو ترمنځ څو،څوځلې دښځوپه سره شخړه سره وشوه،اووه ورونږه مې په اوو لارو لاړل یواځې زه پاتې شوم،کورته به چې ورغلم ورینداري او ورونږو به راته ویل چې خړې پیشو لکه چې داوسیدو ځای دنشته،ورشه هغه بل ورورته دې موږ کره داوسیدو خق نه لرې ،له درو ورونو مې ګیله نه کوله ځکه هغوی په چرسو اپینو معتد یا روږدي وو، خو له نورو څلورو ورونو مې یو هم دې ته غاړه نه کیښوده چې زه له دوی سره ووسم بس میرمنو به چې ورته څه وویل هغه به یې سرته رسوله اخیر فیصله په دې وشوه چې اووه ورونږه یو اووه ورځې به له یو سره وي اووه ورځې له بل سره او اووه...زه به دپیشو غوندې په اوو درنو ګرځم او راګرځم، زما لومړنۍ اونۍ دمشر ورور وصال سره وه،دمازدیګر وخت وو زه په ډوډۍ پخولو بوخته وم چې جمشید راته تلیفون وکړ، اخو دې خوا مې مخ واړوه ماویل هسې نه چې ورینداره مې ووینې،تلیفون مې له جیبه راویسته، له دوه میاشتینې ځنډ وروسته راته جمشید تلیفون وکړی داوکې تنۍ مې ووهله تلیفون مې غوږ ته نیږدې کړجمشید په ارام غږ سره وویل:سلامونه بریښناپه بنده بنده ژبه مې وویل وعلیکم سلام جمشیده څه...ښنګه یې؟ جمشید ځواب راکړ زه ښه یم ګرانې ته ښنګه یې؟ ماوویل په همدې حال شکردی جمشید وویل غږ د ډیرمړاوې دی بیاڅه خبره ده بس جمشیده...ما لا ځواب نه وو ورکړی چې په ورینداري مې سترګې ولګیدې نغري ته را روانه وه ،ژرمې ځواب ورکړ چې اوس مې ورینداره راغله زه

وروسته درته تلیفون کوم اړیکه مې پرې کړه تلیفون مې په بیړه جیب ته واچوه، کله مې چې ډوډۍ ته وکتل لوګي ترې پورته کیدل یو مخ یي ټول سوټ بوټ سوی وو ،ډوډۍ مې له تغښنې یاله تبۍ نه لرې کړه وریندارمې چې څنګه انغري ته راغله په سوي ډوډۍ یي سترګې ولګیدې سترګې یي را برګې کړې په غوسه یی وویل سترګې دشته که نه دا ډوډۍ دولې داسې سوي ده مردار خورې په کومو سوچونو کې تللې یي دوه څپیړې یي مخ ته ووهلم دسرله ویښتو یي ونیوم دنغري دیوال سره یي ووهلم،له سترګو مې مرې اوښکې راتوی شوې مخ ته راته کیناسته دسرپه ویښتو کې یي یوځل بیا موټی راډک کړراته یي وویل ژاړه مه دا خویي لا پیل دی،داځل یي په ښې لاس کې ونیوم په سره تبۍ باندې یي لاس راباندې کیښوده،زما له خولې یوه چغه ووته چې له چیغې سره سم زما وراره چې دوصال مشر زوی وو نغري ته په منډه راغی کله یي چې په مور سترګې ولګیدې پرې غږ یي کړ:مورې داخه کوې داپریده لاس دې ورته وسوه، موریي ورپورته شوه دوه ګرمې څپیړې یي مخ ته ورکړې ستا هم لکه چې سترګې ړندې شوې دي دا ووګوره ډوډۍ دا ډول پخیږي؟ وراره مې چې نوم یي خیبروو وچې سترګې راته نیولې وې له سترګونه یی پوی شوم چې وس مې نه رسي له نغري نه دباندې شو موریي هم ورپسې لاړه دباندې نه دخبرو کولو غږ راته خو په خبرو سمه نه پوهیدم دومره پوی شوم چې خیبر دمورسره په اړه خبرې کوي ما چې لاس ته وکتل لاس مې ټول پومبړی شوی وو په ډیز زخمت سره مې پاتې ډوډۍ پخه کړه، له ډوډۍ پخولو وروسته یوې کوچنۍ غوندې کوټې ته لاړم چې ټوله دبې کاره لوخو ډکه وه ځان ته مې پکې ځای جوړ کړبیرته نغري

ته لاړم دوی ته مې ډوډۍ تیاره کړه کله چې دوی ډوډۍ وخوړه لوخي مې ټول کړل خپلې کوټې ته لاړم دروازه مې ځان پسې پورې کړه له ځان سره مې ښه ډیروژړل نورمې په سترګوکې اوښکې وچې شوي وې،دمور خبرې مې رایاد شوې چې راته ویل یې لورې زما په ژوندانه چې واده وکړې زه به زیاته خوشاله شم، دازما لوی ارمان دی چې ته زما په ژوندانه واده وکړې، دمورهره خبره مې په ذهن تاویده راتاویده، اوس مې هیڅ نه شول کولای ځکه اوبه چې یوځل له ورخه تیرې ښې بیرته نه راګرځي شپه له نیمې اوښتې وه ټول په درانه خوب ویده ول یواځې زه وم چې دخپل ژوندانه په اړه رنګه رنګ سوچونو په سر اخستې وم چې په همدې کې زما دکوټې دروازه کراره ،کراه ودربیده، دخپل ځای نه راپورته شوم د دروازې خواته ورغلم دروازې ته په نیژدې کیدوم ې کراره غوندې غږ مې تر غوږو شو:بریښناوه بریشناخیبریم دروازه خلاصه که، کله مې چې دروازه خلاه کړه خیبر په ارامه کوټې ته رادننه شو په لاس کې یې یوه پلاستیکي کڅوړه نیولې وه په ارامه یې راته وویل: بریښنا راشه دلته کینه چې په دې لاس درته دارو وتړم، ما وویل نه خیبره زه نه غواړم چې زما په سر تاته په کورکې کوم مشکل پیدا شي،خیبر وویل دڅه مشکل ماته به څه مشکل پیدا شي؟ماوویل ګوره خیبره ته چې اوس زما په لا س دارو وتړې سبابه دمورته څه ځواب ورکوم چې ما داروله کومه کړل خو خیبرنه منله ټینګار یې کاوه چې باید ضرور دغه دروپه لاس وتړې اخر خیبر مجبور شو په خپله راوړاندې شو په لاس یې راته دارو وتړل زما له سترګو دبې وسی اوښکې راتوی شوې،دخیبر په سترګو کې هم اوښکې ډنډ ولاړې وې، په غمجن او ارام غږ یې وویل ګوره

بریښنا بل وخت دهر کارته ښه په زیر سره پام کوه مورمې ډیره ظالمه ده له ظلم کولو خوند اخلي ما لا همغسې ورېږ ، ورېږ سلګۍ کولې خیبر راته وویل ګوره بریښنا دومرژر خپل همت له لاسه مه ورکوه، هر څه ته چې ضرورت ولرې دیو مهربان ورور په شان به زه ستا په خدمت کې وم له خیبرنه مې مننه وکړه خیبر وویل زه به نور لاړ شم هسې نه چې مورمې را ویښه شي ما وویل سمه ده لاړ شه خیبر له کوټې ووته ما دروازه پورې کړه خیبر ته مې په زړه کې ډیرې دعاګانې وکړې،دخدای هم ډیرعجیبه کارونه دي، دیوه ظالم پلار دیوې ظالمې مورله تنه یې داسې صادق او رحم لرونکی انسان پیدا کړی، کاش چې خیبر د دوی زوی نه وای:شپه ورو ، ورو په تیردو وه دشپې مې ټکی خوب وهم نه کړ دسهار لړه وختې دکوټې نه دباندې شوم غوښتل مې چې بیګانې خیرن لوخي به صفا کړم، خو چې انغري ته لاړم لوخي ټول صاف سوتره وینځل شوي دي په شوم چې دا ټول کارونه دخیبر دي شاید چې خیبر دا فکر کړی وي چې دلوخو په وینځلو کې به ترې لتې(سستي) وشي مورا وپلارمې چې راو یښیږي ته لوخي وینځلی شې، دخیپر له دې کارنه ډیره خوشاله شوم، شکر مې ویسته،ماویل شکر خدایه که نور څوک نه وي هم یو خوا خوږی خومې شته په دې کورکې ،اوس راته یوا ځې دچای جوش کول پاتې ول نور ټول کارونه خیبر سرته رسولي ول، لاړم لرګي مې راوخیستل چاییر یا چاینک مې په نغري کیښوده زه دنغري خوا کې کیناستم ترڅواوبه جوش شي زه دراتلونکې په اړه په فکر کې شوم چې نوربه راباندې څه ډول خالات راځي،هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم؟دچاي له تیاریدو وروسته مې دکورنور کارونه سرته ورسول نغري ته لاړم یوه

پیاله چای مې ځان ته وا چوه همغلته نغري کې مې وڅښه، خپلې وړې کوټې ته چې د کورلوښې کودي پکې ځای په ځای شوي وو لاړم، دوه درې دقیقې لا نه وې تیرې چې د جمشید تلیفون راغی اول مې د کوټې نه دباندې ځار وکړبیا مې دروازه پورې کړه تلیفون ته مې ځواب ورکړ، سلامونه دزړه سره ښنګه یې؟زه ښه یم جمشیده ته ښنګه یې؟جمشید دخپلې روغتیا ډاډ راکړ وروسته یې راته وویل ګرانې یوه پوښتنه کولای شم ؟نه ګرانه یوه نه سل پوښتنې خو وکړه، جمشید وویل چې ډیر وخت کیږي چې ښوونځي ته نه یې راغلي درسونه د قضا کیږي، ، زما هم ډیره یاد یږې، ښونځي ته نوره راځې نه؟ دښوونځي دنوم په اوریدو مې یو سوړ حوصلی وکړ، او وو مې ویل:ای هی جمشیده زه اوښوونځی اوس دومره سره لری یو لکه اسمان او ځمکه، جمشید وویل ولې څه خبره؟جمشید ته مې په لنډو ټکوکې دمورله مړینې را وروسته دژوند مشکلاتو په اړه معلومات ورکړل، جمشید بیا پوښتنه وکړه چې اوس ته له چاسره اوسې؟ځواب مې ورکړ جمشیده زما دژوند په اړه پوښتنه مه کوه، جمشید وویل زه دومره بد یم چې ته راته دژوند په اړه معلومات هم نه راکوې؟په ډک ستوني مې وویل:جمشیده داوسیدوځ..ځای مې مممم معلوم نه دی، جمشید په حیرانې وویل څه څه؟ما وویل هو داوسیدوځای مې معلوم نه دی اووه ورونه مې دي اووه ورځې په یو کورکې دمزدورې په صفت کارکوم اووه دبل کورکې او داسې نور...جمشید دا دې خبرې په اوریدو سره اریکه پرې کړه، دیو څه ځنډ وروسته یې بیا تلیفون وکړ په بنده، بنده ژبه یې وو یل: ته اوس څه فکر او څه پلان لرې چې زه باید څه وکړم، په ډک زړه مې ځواب ورکړ: تر اوسه خو کوم پلان نه لرم

خو له دې وروسته به ورته ګورم، هغه بله ورځ چې تا راته تليفون كړى وو زه په نغري كوم ډوډۍ مې پخوله فكر مې له تاسره وو يوه ډوډۍ رانه وسوزيده، كله مې چې وريندا اره نغري ته راغله په سوي ډوډۍ يې ستركې ولګيدې په سر كې يې ونيولم دنغري له ديوال سره يې ووهلم، زه چې په ژاړه شوم مخكې راته كيناسته دسر په ويښتو كې يې بيا ونيوم راته يې وويل چې ژړا مه دا خو يې لا پيل دى كله يې چې دسر له ويښتو پريښودم په ښي لاس كې يې ونيوم په سره تبۍ (تيغنه) يې زما لاس ونيوه چې لاس مې اوس هم پومبړۍ دى سم كار پرې نه شم كولاى جمشيد نورخه ويل هم غوښتل،خو خپل غريونيولي ستوني اجازه ورنه كړه چې نورې خبرې وكړي اړيكه يې پرې كړه.دمور او پلار له مړينې وروسته مې په سر چا درحم او شفقت لاس نه وو تيركړى يوا ځيني كسان چې له ما سره يې غم شريكې كوله خيبر او جمشيدوو چې اوس مهال زما هم زيات فكراو خيال له جمشيد سره ؤ چې څنګه به يې دژوند دلارې ملګرى كړم؟

څلورم څپركى

شپې اورځې تيريدې داختر دغوا په شان به اوو ورونږوبرخه راكې اخيسته دهر ورور په كور كې به مې كار كوه او ځان ته به مې حلاله روزي پيدا كوله، يوه ورځ جمشيد راته تليفون وكړچې نن مازديګر ستاسو دكور په خواتيريږم ، كه دروازې ته يوځل راشې چې له لرې ديدن وكړم هم ښه ده،ما هم له خداى نه داسې ورځ غوښته چې جمشيد مې يو نظر ليدلى واى دمازديګر څلور بجې وې وريندار مې په كور كې نه وه دګاونډيانو كره تللي وه چې جمشيد راته تليفون وكړ چې ژر ژر كوه ستاسو دكور دروازې سره نيږدې يم جارو مې په لاس كې وه نيم انګړمې جارو كړى وو نيم پاتې وو جارو مې همهلته وغورځوله،دروازې ته په منډه ورغلم،له جمشيدسره مې سترګي مشي وكړه،يوڅو دقيقې خبرې مولانه وې كړې چې دګاونديانوله كوره مې وريندار راووته له لرې (ورايه) يې سترګې راباندې لګيدلې وې، جمشيد دوه ښپې خپلې كړې دوه پردى په منډه لاړو غم يې ماته پاتې شو، وريندارمې چې كورته رادننه كيده ما تليفون په يوه پلاستيكي كڅوړه كې تاوكړ او دخاورو په ډيرۍ كې مې خښ كړ، راغلم دانګړ په جارو كولو مې پيل وكړ، وريندار مې راغله ماويل كوندې نه يې وم ليدلي څه به راته نه وايي،څنګه چې تر ماراورسيده پرته له كومې خبرې يې دسر له ګڼو ويښتو ونيوم لغتې سوكان يې راته بندكړل په انګړ كې يې تر هغې ايخوا دې خوا كشولم چې دسر ويښتان مې موټي موټي وشكيدل،كله چې په وهلو ستړې شوه نو په سپكو سپورو يې شروع وكړه،ډمې،رنډى،پليتې ،كچنى

دادې څه شروع کړي دي؟ له کورنه د رنډۍ خانه جوړه کړې ده،دکورپه کارونوبه دهډوکې مات کړم خوخاوندبه په سترګورانه ونه وینې،ته څه فکر کوې چې زه به سباناوي وم او دبل دکور اینګوربه وم نه دا خوب دې روانو اوبو ته وښایه چې یویسي، یو ځل بیا یې دلغتو اوسوکانو پیل راباندې وکړ زما له سترګومړې اوښکې رواني وې هیڅ مې ورته نه شول وایلی، کله چې ماښام وصال کورته راغی، خدای خبر نورې به یې راپسې څه ډول خبرې تړلې وي، وصال ډیر په غوسه کوتک په لاس کوټې ته راغی له کومې پوښتنې پرته یې دسرپه وینبتو کې ونیوم له کوټې راوباسلم په برانډه کې یې کوتک راته سم کړنه یې سرته کتل نه مخ ته هرځای به چې دکوتک وار ته سم شو ګوزار به یې راباندې کاوه، دخولې اوپوزې نه مې وینه روانه وه نورمې وس اوتوان نه درلوده په ځمکه پریوتم دبرانډې ستنې یامتې ته یې ورکش کړم همغلته یې لاسونه راته وتړل،هوا ډیره یخه وه دیخنۍ له وجې مې زامه لړزې اخستې وه ټول بدن مې له سره تر پښو رپیده نن شپه مې بخت دومره خراب وو چې خیبر هم په کورکې نه وو، دکوم انډیوال سره تللی وو دا تمه مې هم پرې شوه ما ویل که نور نه وي خیبر چې راشي لاسونه به راته خلاص کړي، خو زمابد بختې لاس تورې پیشو ځټلی وو، ټووله شپه راباندې ساړه ته تیره شوه ډوډۍ مې نه وه خوړلې یو خوا ساړه وو بل خوا لوږه،سهارچې دوی راپاڅیدل وریندارمې له کوټې رابهر شوه، له ورایه یې راته شونډې بوڅولې کله چې ترما راورسیده لاړې یې راتو کړې نغري ته لاړه بیرته چې راغله دچای پتنوس ورسره وو یوه پیاله ترې ډکه کړه زما دپښو خواکې یې کیښوده هغه هم د دې په خاطرچې ورې شوي به وي

لږه به ورته وزوريږي،وريندارمې کوټې ته لاړه لږه شيبه وروسته راغله راته يې ووېل څنګه وږي شوي خوبه نه يې پياله يې واخيسته چای يې ترې انګړته توی کړ،راته يې ووېل بې چاره څنګه بيا له چاسره په دروازه کې ودريږي يانه چې دا سزا دياد وي دملګري نوم به بياوانه خلي ته چې دبل دکور اينګور شې زما دکور کارونه به څوک سمبالوي؟څوشيبې وروسته مې مشر ورور وصال له کوټې راووته زما تلاشي يې واخيسته څه يې پيدا نه کړل، لاسونه يې راخلاص کړل راته يې ووېل چې دکور کارونه خلاص کړه خو ګوره چې يو خوشند ډوډۍ هم خولې ته يو نه سې که خبر شوم سزا به د يو په دوه شي، ورورمې لاړو زه هم پاڅيدم مخ لاسونه مې ووينځل جاموته مې چې وکتل ټولې په وينو لړلې وې دکورکارونو له خلاصولو روسته خپلې کوټې ته لړم جمشيد مې ذهن ته راغی ما ويل چې ولې راته تليفون نه کوي خو ژرمې ذهن ته راغلل چې تليفون خومې دخاورو په ډيری کې خښ کړی دی،زه لا په همدې فکرونو کې وم چې وريندارې مې راغږ کړ،داخترغوا څنګه په کوټه ننوتي را ووځه ، بې له کومې خبرې له کوټې راووتم، غلي ولاړه وم دبراندې ستنې ته مې ډډه وهلې وه سترګې مې راباندې پټې،پټې کيدې خوب راغلی وو له له پرون سهارنه را په ديخوامې نه خوب کړی ؤ اونه مې ډوډۍ خوړلې وه لوږې او بې خوبی زياته خرابه کړي وم چې وريندارې مې ووېل ولې ولاړه يې لاړه شه دغواوو کوټه کې چې څومره ګندګي ده هغه ټوله دباندې ووباسه،زه چې دغواوو کوټې ته لاړم ماويل دومره به نه وي چټاله خوکوټې ته مې چې فکر وکړ تابه وايل چې په کال کې هم ورته چا سرنه دی راښکاره کړی ترماخوستنه مې ايله سره سمه کړه يوې

خواته بوس پکې زیات خواره واره پراته ول او بل لور ته پکې نوره چتلي ډیره زیاته وه لاسي ګاډۍ به مې ترې باروله او دباندې به مې له دروازې تویوله ،دکوټې له صفایي وروسته مې لاسونه ووینځل نغري ته لاړم دنغري خواکې کیناستم ساړه نیولي وم،څوشیبې لا ناسته نه وم چې ورورمې راغی له لاسه یې ونیوم راته یې وویل ته لکه چې په خبره نه پوهیږې بیګانۍ سزادې لکه چې هیره شوه په دروازه کې د بیا څه غوښتل؟له چاسره ولاړه وې ماچې هرڅومره زاری وکړې وروره هیله کوم په خدای خوبه باورلرې که نه په خدای باور وکړه په خدای که هیچا سره هم ولاړه وم،خو ورورمې خبرې نه اوریدې،وریندارې مې ورته بیادروغ ویلي وو چې په دروازه کې بیاله چاسره ولاړه وه، ورور دپخلنځي مخې ته پورې وهلم دنغري دمیز له سره یې چاړه رواخیسته زه له ویرې ساړه نیولي وم ټول بدن مې لړزې اخیستی وو ،وصال زه په یو لاس له ستوني ونیوم چاړه یې په مری راکیښوده،هیڅ حرکت مې نه شوکولای که خوځیدلي وای اویامې دځان خلاصولو هڅه کړې وای نو چاړه به مې په ستوني را ننوتې وای وصال په غوسناک غږ وویل:که بل ځل دله چاسره په دروازه کې ووینم اویاهم خبر شم سازه به دمرګ وي مرګ پوی شوې،وصال دچاړې څوکه په مری راکیښوده لږزور یې ورکړ له مری څحه مې وینې ووبهیدې وویریدم فکر مې وکړ چې په ربښتیا مې وژني، ورورمې ډیرپه غوسه ووچاړه یې لیري وغورځوله دباندې لاړو، ماژرپه مری لاس ټینګ ونیوه چې نوره وینه ترې لاړه نه شي،ښه وو ټپ ډیرژور نه وو وینه یې ودریده،ماخوستن یې بیا په وږي نس دبراندې په مټه یاپه ستنه پورې کلکه وتړلم، خونن شپه راسره بخت

یاري وکړه نن شپه خیبر په کورکې وو دشپې ناوخته له خپلې کوټې راووته اولومړی لاړو نغري ته لږه شیبه وروسته په نغري کې رڼا شوه زه پوی شوم چې په دیګ پسې یي اور بل کړیبیا راغی زما لاسونه یي راخلاص کړل دپا څیدلونه لویدلي وم له لاسه یی ونیوم نغري ته یي بوتلم لاسو ته یي اوبه رواچولې خوله مې وریندیله ډیره سخته وږي شوي وم ډوډی مې ډیره په بیړه بیړه وخوړه ما ویل هسې نه چې خیبرته زما په وجه په کور کې کوم مشکل جوړ شي خیبرته مې چې سترګې ورپورته کړې له سترګو یي اوښکې رواني وې ماته هم ژړا راغلي وه خو زړه مې غوښتل چې ښه په کریغو کریغو وژاړم خو ځان مې کنټرول کړ پاڅیدم دنغري نه ووتم دهمغې ستنې یا متې په خوا کې کیناستم، خیبر راته وویل راځه کوټې ته دلته ساړه دی، ماوویل خیبره زه نه غواړم چې زما په خاطر ستاژوند په دې کور کې تریخ شي،خوخیبرټینګار کوه چې باید کوټې ته لاړه شې خو ما ونه منله،ورته وومې ویل چې لاسونه مې همغه شان دبرانډې په ستنې پورې وتړه، خیبرډیرهغه اودغه وکړل خو چې زما ټینګار یي ولیده مجبور شولاسونه یي همغه شان راته وتړل، کوټې ته لاړویوه کمبله یي رواخیسته زه یي له سره تر پښو پکې پټه کړم خیبر دخپلې کوټې په لور په نه زړه قدمون واخیستل داچې ما دڅو ورځې خوب نه ووکړی په ځان هم نه یم پوی شوي چې څه وخت ویده شوي وم سهار مهال دخیبر او مورترمنځ په لفظي شخړه پسې را ویښه شوم دوریندارې غږ مې واریده چې خیبر ته یي ویل ته له دې رنډی نه یئ خبره که خبرشې ژوندی به یي پرې نه دې تولو ورځ په دروازه کې له پردیو هلکانوسره تیره کړي ، خیبر په لوړ اواز وویل مورې چوف شه

نور مې ماغزه مه خرابه وه ستا يوه خبره هم دمنلونه ده ته دروغ وايې بريښنا چې تر کومه ځايه زه پيژنم نه يې داسې کوم خراکت کړی دی نه به يې وکړي، دمورغږيي نور هم لوړ شو ،په تايي بيا کومې کوډې کړي چې ته اوس دهغې پلوی کوې ته هغه نه پيژنې هغه ډيره چالاکه ده ،خيبروويل مورې کوډې موډي نه پيژنم که بياورسره داسې ظلم وکړئ يابه زه يم په دې کور کې يا تاسې ،داډول ظلم څوک له انګريز سره هم نه کوي،ددې په ځای چې نازورکړې وه يې نازوې خوشاله يې وساتې ته ورپسې دا ډول خبرې کوې،لږه دځانه او له خدای نه وشرميږه چې دکور ټول کارونه بريښنا سمبالوي ته لکه دخان لور ورته ناسته يې يواځې خورې څکې اوبس په غوسه ناک انداز سره زما په لورې راغی کمبله يې رانه لرې کړه لاسونه يې را خلاص کړل اولاړ دانګړ منځ ته چې ورسيده بيرته يې مخ راستون کړپه تيز غږ سره يې وويل:بريښنا لږه شان سپکه خبره چې درته وکړي هم ماته وو ايه نوره ته ترې خلاصه يې دخيبرمور زما خواته راغله په برګو ، برګويي را وکتل له ځان سره ووبګنيده کوټې ته لاړه لږه شيبه وروسته خيبر بيرته راغی په لاس کې يې دوه ډبيه شيدې ورسره وې يوکوټی يې خلاص کړ شيدې يې ترې ګيلاس ته واچولې راته يې وويل دا وڅښه دخيبرمور رډې سترګې له کوټې راووته خو څه يې ونه ويل نيم ګيلاس شيدې مې وڅښلې نورې مې پريښودې،خو دخيبرپه ټينګارمې پاتې شيدې بيرته په سر واړولې خيبر غلی شان موسکی شو راته يې وويل ليونۍ څوچې زما په تن کې ساه وي زه به ستا ديو خادم په شان خدمت کوم، خيبر دباندې لاړو وريندارمې کوټې ته لاړه زه پاڅيدم په ډيرې چالاکی سره مې تليفون دخاورو له ډيری نه

راویسته ځکه سباته به دوصال کورنه ځم د دوران دوی کورته هلته به بیا لکه نوکره کارکوم تراوو ورځو پورې

پنځم څپرکی

شپې او ورځې تیریدې خو دژوند په خوارو نه پوهیدم ، دمشر ورور وصال کره مې اوونۍ پای ته رسیدلي وه، په مابنام یي له خیبر سره له کوره را ووتم دمشر نه دوهم ورور چې نوم یې دوران وو دزرمینې خاوندوو دهغوی کره روانه شوم،په لاره کې مې زړه ډیر خفه وو څو ځلې په ژړا شوم ،خو خیبر راته وویل ژاړه مه هیڅ به درته نه وایی ما مې تره او دتره ښځه دواړه پوی کړی دي،ما وویل خیبره څنګه چې ستا مور راباندې ظلم کوی ستامورنه د دوران میرمن زرمینه ور او ښتي ده، خیبر وویل ولې څه خوبه یي درته ویلي نه وي؟په ډک ستوني مې ځواب ورکړخیبره درې اوونۍ وړاندې چې کله مې ستاسو په کور کې نوبت تیر شو دهغوی کره لاړم سمه په دروازه ننوتې نه وم چې زرمینې راباندې غږ کړ خړې پیشو په خیر راغلې هر کله راشې نورې مې سترګې دروازې ته درسپینې شوې دمابنام مهال وو دوران لا کورته نه وو راغلی زرمینې راته وویل الله ژرکوه کوه خړې پیشو په کور کې څاڅکی اوبه هم نه شته لاړه شه درې څلور بوشکې اوبه راوړه، زه لاړم له بیزلې نه مې منګی راوخیست دانګړ منځ ته چې ورسیدم،زرمینې راباندې غږ کړ،اې ،اې خړې پیشواودریږه دغه منګی خوزه هم را ډک کولای شم،لاړه شه په هغه بله کوټه کې داوبو لویه ډبه ایښې ده هغه درسره واخله منګی یي رانه واخیست لاړم داوبو ډبه مې راو خیسته خوډبه ډیره لو یه وه که ټوله

مې ډکه کړی وای خدای خبرچې ما به په لاسې ګاډی کې هم راوړې وای ،دزرمينې دوی کور ديولوی کمر په غاړه وو له کوره راووتم ډبه مې په لاس لاندې خوړ ته ښکته شوم،ډبه مې نيمه ډکه کړه نيمه پاتې شوه خوبيا مې هم په سم ډول سره نه شوه وړلی کله چې له خوړنه پورته خواته ختم پښه مې په کاڼي باندې ووښويده اوډبه مې له لاسه ولويده کوچنۍ غوندې سوری پکې وشو اوبه تر روانې شوې کورته مې ديوه منګي په اندازه اوبه پکې يوړې زرمينې چې ډبه سوری وليده په غوسه شوه راته يې وويل تر څود چې ډبه جوړه کړی نه وي په خدای مې دقسم وي که ته رانه يوه شپه هم په ارامه خوب وکړې نغري ته لاړم يوه پلاستيکي خلته(کڅوړه)مې راواخيسته اور مې ورکړډبه مې لاندې کيښوده دډبې په سوري ځای باندې مې دخلتې څاڅکي توی کړل خو دادې په ځای چې ډبه جوړه شي دډبې سوری نور هم لوی شو زرمينې چې ډبه وليده چې نوره سوری شوه هغې اوس صرف پلما(بهانه)غوښته راغله په هغه بل نغري باندې جوشيدلي اوبه اخيښې وې چاينک يې رواخيسته جوشيدلی اوبه يې په سر باندې راباندې توی کړې دسرپوټکی مې په بل مخ واوړيده اودبدن هغه برخې چې جوشيدلي اوبه ور ورسيدې ټول پومبړی پومبړی شو او کوم ويښته مې چې په سر پاتې وو هغه رانه ستا مور په کشولو،کشولو وکښل،په هر کورکې رانه بيلې بيلې سترګې باسي، اووه ورونږه اووه وريندارې مې دي هر يو او هرې يوې راباندې بيلا ،بيلا استازي وکړه، هيڅ نه پوهيږم چې دوی راباندې دومر ظلم ولې کوي؟په کور کې دکورټول کارونه زه سمبالوم، خو د دوی بيا هم زړه راباندې نه يخ کيږي،اخيردوی له مانه څه غواړي خيبر ته مې چې

وکتل سترګې يي تکې سرې وې له سترګو پاکولو وروسته يي راته وويل چې هيڅ به درته نه وايي ما دوی ټول پوی کړي دي، کله چې د دوران دوی کورته راورسيدو خيبر رانه رخصت شو زه کورته دننه شوم، داخل مې قسمت لږ څه ښه وو، دې دوران میرمن په کور کې نه وه پلارګنی ته تللي وه له ورور سره له سترې مشې وروسته هغې کوټې ته لاړم چې زه به پکې پخوا ويده کيدم لومړی مې تليفون روښان کړ ځکه نن پنځمه ورځ وه چې جمشيدته مې تليفون نه وو کړی، دجمشيدنمبر مې په تليفون کې ډايل کړ، دلږڅنډ وروسته زنګ تير شودلومړي زنګ په تيريدو جمشيد تليفون اوکې کړوار له واره يي په زاريو پيل وکړ،بريښنا ګرانې ډيره ښښنه غواړم چې يواځې مې پريښودې اوزه وتښتيدم ډيردرته شرمنده يم، ماوويل جمشيده هيله کوم داډول خبرې مه کوه زه او جمشيد دواړه يوه شيبه غلي وو له لږ څنډ وروسته مې وويل :آلو،آلو جمشيده خبرې مې اورې؟ خوجمشيد غلی ووبيامې وويل آلو،آلوجمشيده ولې غلی يي خبرې ولې نه کوې جمشيد غلي شان وويل:

ډيرې خبرې مې په زړه وي
چې يارمې راشي رانه ټولې هيرې شينه

ماورو غوندې وخندل او وه مې ويل ګيله مه کوه دواړه يوشان مرض لرو،جمشيدخبره بل لورته واړوله ښه هغه بله ورځ خوبه وريندارې درته څه وايلي نه وي؟

زه يوه شيبه غلي وم څه مې ونه ويل، جمشيدغږ کړآلوبريښناولې غلي شوې؟زه پوهيږم ګرانې چې له مانه خفه يي ګرانې مجبوروم چې ستاسو دکورمخه مې پريښودې وای اوتللی وای، ماوويل:هيڅ

کومه خبره نه ده او ښان چې ساتې دروازې به لوړې ږدې،له ډیرو خبر وروسته جمشید اړیکه پرې کړه،داوس لپاره مې همدومره خبرې بس وګڼلې ما ویل هسې نه چې بیا په کوم مثیبت کې ګیره شم ، تلیفون مې جیب ته واچوه له کوټې راووتم،دکورکارونه مې سمبال کړل،په برنډه کې چې کیناستم کوچنی وریرې مې راغبرګ چې وروردغواړي کله چې کوټې ته ورغلم ورورمې لویې بیسترې ته ډډه یا تکیه وهلی وه دوه درې قدمه لیري ترې ودریدم،وروریعنې دوران راته وچې سترګې نیولي وې لکه کوم چرسي یا پوډري چې ښه نشه کړې وي خپل او پردی نه پیژني،زړه کې مې سل رنګه خبرې تیرې شوې، ماویل خدایه خیر کړې اوس به راباندې دوران څه ډول قیامت راولي، خدای خبر زه به په کوموسوچونو کې تللي وم، چې غوسه ناک غږ مې دفکرونولاړی وشلوله، وه نجلۍ تاته وایم ولې په خبره نه پوهیږې ؟درته وایم کینه دلته څو خبرې مې په غور سره واوره، لکه یوه ویریدلې هوسۍ چې دپړانګ له منګولویې په منډه ځان خلاص کړی وي، او دویرې له امله بیاهم ژر،ژرکله یوې خوا مخ اړوې کله بلې خوا ، زما خالت هم دیوې ویریدلې هوسۍ په شان وو،ساه مې ډوبه ډوبه کیده،ځانګانونه مې رپیدل په کوم ځای باندې چې ولاړه وم په همغه ځای باندې کیناستم،دوران خپلې خبرې داسې پیل کړې:
هغه دپورې کلي دملک زوی خو پیژنې چې یو واده لري ،خو کوم نرینه اولادنه لري، پرون ملک صاحب راغلی ووستاغوښتنه یې وکړه،زه ورسره په څلور جریبه ځمکه رازي شوی یم،سبایابل سباته د دسمال دوړلو لپاره راځي، هرڅه مې ښه پریمانه راوړی دي، په اخلي پخلي به ښه خواري وکړې،د دوران خبره نه وه سم دخنجر ګوزار

وو ،یوڅو دقیقې غلې وم هیڅ سپڼ مې نه خوت،لږ څه مې ځان سره کنټرول کړ، په ویریدلي غږمې وویل: دادا اخیرما...ما کومه ګناه کړې ده چې له دومره ظلم سره ،سره مې دڅلور جریبه په بدل کې داسې چاته ورکوی چې یو واده هم لري،اخیر،اخیرولې ؟دوران دسترګوپه برګولوسره وویل چپ شه ته هم اوس دومره شوې چې په دې اړه له ماسره خبرې کوې چې بله خبره له خولې راونه باسې له کوټې نه راووتم په ژړا مې زړه بنه یخ کړ، له ژړا وروسته مې له کوره د تیښتې په اړه فکر کوه ماویل څنګه به له دې غذابه خلاصه شم،تلیفون مې رواخیسته جمشیدته مې تلیفون وکړ خو ځواب یې رانه کړدلږې شیبې وروسته مې بیا ورته تلیفون وکړخوبیاهم جمشید تلیفون ته ځواب رانه کړ،لږانتظارمې وکړ ماویل کوندې جمشید په خپله تلیفون وکړي خو جمشید تلیفون ونه کړ اخیر په دې مې فیصله وکړه چې نوره باید له دې دنیاسره خدای پاماني وکړم زما دورور یعنې دوران دوی کور سره نیژدې یووچ کوهي ووپه سر یې تبی ایښودل شوي وې وومې ویل چې باید همدې کوهي ته ځان ور وغورځوم له دې ژوند نه راته مرګ بهتر دی، مخکې له دې چې ځان کوهي ته وغورځوم یو ځل بیا مې یو وغوښتل چې جمشیدته تلیفون وکړم ګوندې داځل ځواب ورکړی،خوجمشید بیاهم ځواب رانه کړ، نه پوهیږم چې نن جمشید ولې تلیفون ته ځواب نه ورکوي؟زړه مې صبر ونه کړ یولنډ لیکلی پیغام مې ورولیږه ماویل سبا چې دا فکر ونه کړي چې بریښنا زه هیر کړی یم او اوس یې نمبرهم بند کړی دی،پیغام په دې ډول وو چې په سر مې ورته یو بیت ولیکه:

ورکوم ځکه له لاسه عصاب ورو ،ورو

یارې مې سپاري د بیلتون په قصاب ورو ،ورو
دبیت لاندې مې ولیکل چې بې وفا چې کله مړه شم بیا دا پوښتنه ونه کړې چې ولې؟په څه؟ څه وخت؟څه ډول رب ورکه کړم؟خیرپه دې خوپوی شوم که زه وم که نه وم چاته څه توپیرنه کوي،هسې هم زما لپاره په دې بې وفانړۍ کې ځای نه شته نوښه به وی چې نور څوک ونه ځوروم اوس یو کار باید وکړم هغه دا چې دخپلو غلطیو ښننه غواړم که چیرې ما زورولی وې پیل یې له تاسو کوم ډیره ښننه غواړم ګرانه جمشیده ماوبخښه خیر دی که ښنې مې نه نو په قیامت کې دې رانه بدل واخله، عمر داوږد له خواښیو ډک،هوسا او ارام ژوند ولرې دهمیشه لپاره بریالی ووسې، ګرانه دورستي ځل لپاره درته وایم چې زما دزړه ټکوره په ځان اوټولو ډیرپام کوه ،زه بې وفانه یم بیاهم وایم چې درسره مینه لرم ډیرمې خوښیږې خونورمې غم او خفګان نه پریدي چې ژوند وکړم
په درانښت ستا بریښنا
کله مې چې پیغام سرته ورساوه یو دوه ځلې مې له ځان سره ولوسته ما ویل که کومه تیر وتنه پکې شوي وي چې اصلاح یې کړم،پیغام مې ولیږه تلیفون مې جیب ته واچوه،لاړم منګی مې رواخیسته له کوره داوبو روړلو په بهانه راووتم، سیده دکوهي په لور روانه شوم دوه قدمه به چې وړاندې لاړم یو ځل به مې شاته مخ اړوه ماویل چې څوک مې ونه وینې دکوهي غاړې نه به لس دوولس قدمه لرې وم چې ورور دوران مې له کوره راووته په ما یې چې سترګې ولګیدې راباندې غږ یې کړ:بریښنا وه بریښنا تاته وایم ،یو ځل بیا مې شاته مخ واړوه نه ګورم چې دوران ورور مې په منډه زما په لورې را روان دی

زه دکوهي غاړې ته ورسیدم، په کوهی باندې ډیرې غتې تبی ایښودل شوي وې ډیرې دراني وې په څه خواریو مې ترې لرې کړې دوروستي ځل لپاره مې وروړته سترګې ور واړولې ورور مې په خواریو او زریو پیل وکړ بریښنا هیله کوم داسې ونه کړې په شرمونو به وشرمیږم،بریښنااې بریښنا داسې ونه کړې،دورور غږونه دکلي ځوانانو هم اوریدلي وو هغوی هم دې لوري ته را روان ووزه دکوهي په غاړه کیناسم پښې مې کوهي ته ور ځوړند کړې زمادې کار سره د دوران چغو نور زور هم واخیست،بریښنا هیله کوم داسې ونه کړې دخدای په خاطرزه دخپلې فیصلې نه تیریږم ، بریښنانوربه ته له ماسره په کور کې اوسې هیڅوک به درته څه نه وایي،ورور مې اوس لس پینځلس قدمه له ما لرې وو زما سترګې له اوښکوډکې وې سترګې مې پټې کړې ځان مې کوهي ته ور وغورځوه نورنو په ځان نه یم پوی شوي.

شپږم څپرکی

کله مې چې سترګې پرانیستې ځلورو خوا ته مې سپین دیوالونه و ،په مغزوکې مې دې دوران ورور غږونو انګازې کولې نه پوهیږم چې زه څنګه ژوندی پاتې شوم او له کوهی نه یې څه ډول را وویستم،کله مې چې دپاڅیدو هڅه وکړه په خپله هڅه کې ناکامه شوم دپورته کیدو توان اوطاقت مې په ځان کې ونه لیده،یوځل بیا راباندې دبې هوښه کیدو څپه راغله پوره یو یونیم ساعت به بې هوشه وم داځل مې چې سترګې پرانیستې په کومه بله کوټه کې وم ،همغه لومړنی کوټه نه وه سرته مې خیبر او زما دزړه ټکور جمشید ولاړو و ،په جمشید چې مې سترګې ولګیدې بې اختیاره مې له خولې ووتل جمشیده زما ګرانه جمشیده ولې دې دنیا غمونوته یواځې پریښودم؟ولې رانه لاړې؟جمشیده زماګرانه جمشیده غږمې په سلګو کې ورک شو ،نور مې ستونی دا اجازه نه راکوله چې خبرې وکړم،دجمشید او خیبرپه سترګوکې ډنډ اوښکې ولاړې وې، دواړو یواځې تسلي راکوله.لږه شیبه وروسته ډاکټرراغی څو پرچې ورسره په لاس کې وې خیبر ته یې ورکړې ورته یې وویل چې تاسو کولای شئ چې نور خپل ناروغ کورته یوسئ خو لومړی ورته دغه څو کلمه دوا یې رواخلی حسابي ورکړئ بس تلی شی ،جمشید غوښتل چې نسخه له خیبرنه واخلي دواه او زما دخوشپو اورځو حسابي ورکړي خودخیبرپه ټینګار جمشید له ماسره په کوټه کې پاتې شو کله چې خیبر دباندې دواه اخیستلوپسې لاړ، دا مې دځان له پاره لویه موقع ووبلله،جمشیده ولې دومره بدل شوی یې؟ولې دپه هغه ورځ تلیفون

ته ځواب نه راکوه؟جمشید وویل بریښنا ګراني ډیره ښښه غواړم په هغه ورځ رانه تلیفون کور کې پاتې ووخو اوس دادي خبرو کولو وخت نه دی، دا خبرې به لږې په ارامه کوو ،ما وویل ښه چې داسې ده ته څنګه خبر شوې چې ما ځان کوهي ته غورځولی دی؟اوبل زه چا اوڅه ډول له کوهي نه رابهر کړم؟جمشید چې ځواب راکولو ته خوله جوړوله خیبر په دروازه را دننه شو په لاس کې یې دواه نیولې وه جمشید بې ځوابه پاتې شو یواځې دومره یې وویل چې هر څه به درته په ارامو مغزو ووایم،خیبر وویل جمشیده ته دا داوه او دکور سامان دباندې موټر ته دروړه زه به بریښنا ته تکیه ورکړم جمشید دخیبرنه دواه او دکمرې نه یې ضروري لوخي چې دکورنه یې راوړي وو له ځان سره واخیستل،خیبرزه له لاسه ونیوم له کټه یې را پورته کړم تکیه یې راکړه، په کینه (چپه)پښه کیڼ لاس او سر باندې مې پلاستر تاو شوی وو ،ډیره ترې نه په تکلیف وم، خو کوهي ته مې دځان غورځول دځان لپاره ښه وګڼل که دا پیښه نه وای شوي نو جمشیدبه اوس دخیبر سره یوځای زما لیدوته نه وای راغلی، خوزه دې ته خیرانه وم چې جمشید او خیبر څنګه له یو اوبل سره اشنا شول؟اوڅنګه اوس جمشید زمالیدوته دخیبر سره یوځای راغلی وو؟ایا جمشید به زما پوښتنه کړي وي؟خیبرته به یې دزړه حال ویلی وي؟له خیبر سره به یې څنګه اړیکه نیولې و؟نه پوهیږم چې ترما یې ځان څنګه راورساوه؟په کومه بهانه؟اوپه کوم چل؟دې اودې ته ورته پوښتنو مې په مغزو کې ځای نیولی وو،په همدې فکر ونو او سو چونو کې د دوران دوی کورته ورسیدو، کله چې موټر د دوران دوی کورمخې ته ودریده، ما چیغه کړه:نه، نه ،نه خیبره زه نه غواړم چې نور د دوران په کورکې

ژوند وکړم،هیله کوم موټر راتاوکړه، دخدای په خاطر ما د دې ظالم په لاس کې بیامه ورکوی هیله کوم، خیبر وویل بریښنا هرڅه به خدای اسان کړي ته ولې خفه یې، ماوویل نه خیبره زه نه غواړم چې بیا د دې ظالم په کورور دننه شم،خیبره،خیبره ولې مې خبرې نه اورې نه غواړم چپ‌ېږې....جمشید مې خبرې پرې کړې بریښناهیله کوم ته صبر وکړه خیبره که ستا خوښه وي،بریښنادله ماسره کورته لاړه شي، که په کورکې درنه دوران یاکوم بل چا تپوس کاوه نو صرف دومره ورته وایه چې تر اوسه په روغتون کې ده، خیبر وویل جمشیده دوران په خپلو کړو پښیمان دی، هیڅ ظلم به له بریښنا سره نه کوي، که بریښنا اوس له تاسره کورته ولیږم دوران خبرشي دا به دې دوران لپاره دمنلو او زغملو وړنه وي،له دې بیانور مشکل هم پیداکیږي،جمشید نورڅه ونه ویل غلی له موټر نه ښکته شو، دکورمخې ته ودریده خیبر موټر ته دروازه خلاصه کړه،زه په انګړ کې په یوه کټ کې چې لمر ته اچول شوی ووکینولم، خیبر ورینداریې ته مخ وروا ړوه ورته یې وویل ورینداریې چای تیار کړه په حجره کې راسره میلمانه دي، خیبر دباندې حجرې ته لاړ زه یو ځل بیا سو چونه په مخه کړم چې بیابه راباندې په دې کور کې څه قیامت تیریږي ولې ژوندی پاتې شوم،خدای خبر چې له دې وروسته به راباندې ورینداراو دوران څه کوي؟دوی راباندې ولې دومره ظلم کوي؟ایا زه د دوی دمور اوپلاره نه یم پیدا شوي؟ که پیدا شوې یم نوبیاولې په ما باندې له ظلم کولو نه مړیږي؟زه لا په همدې سوچونو کې وم چې ورینداریې مې غږ راباندې وکړ، بریښنا اوس څنګه یې؟نه پوهیږم د ورینداریې دغه دخواخوږۍ غږ وو که دملنډوځواب مې ور کړښه یم ورینداریې دامې

لومړی ځل وو چې دوریندارې له خولې مې خپل نوم واوریده، پخوا به راته چا ویل چې خړې پیشو، چابه وایل دا اختر غوا، او چا به راته وایل چې سپیر مخې،وریندارې مې بیا راته وویل څه خوبه غواړې نه چې دخوراک څښاک له پاره یې درته راوړم؟ماوویل نه وریندارې کوم څه ته اشتهانه لرم،وریندارمې نغري ته لاړه جمشید ته یې چای تیار کړ، ماته مې یو ځل بیا مور سترګو ته ودریده،دپلار له مړینې وروسته مې یوا ځینی دسر سیوری چې راپاتې وو هغه مې ګرانه مور وه،خوداسیوری مې ډیر ژر الله له سره لرې کړ، دمور له مړینې وروسته زه په رښتیا یتیمه شوي وم ځکه وروڼو راسره دیو دښمن په شان چلندکوه،دمورهغه خبره مې ذهن ته راغله چې په پسرلي کې ډیره ناروغه وه سترګې پکې لویدلي وې أه یوې کوټې نه بلې ته به مې په لاس بیوله،یوه ورځ چې له ناروغی نه ډیره په تنګه وه زامنو یې ناروغی ته کومه توجه نه کوله، خپلې میرمنې یې په سترګو پټې کړې وې،دمور فریاد مې دومره زیات شو چې زه دویرې له وجې په کوټه کې نه شوم پاتې کیدای، په ریږدیدلي اواز یې وویل بریښنا لورې که له ما سره مینه لرې ما مړه کړه چې له دې زور او درده بې غمه شم خو اخیرهغه ورځ هم راغله چې دمور یو موټې وجود یې تر خاورولاندې کړاود هغې سترګې یې وریټې کړې ستونی مې را وپړسیده کمبله کې مې ځان ونغښته نه پوهیږم چې څه وخت وو خو ویده شوی وم، کله مې چې سترګې پرانیستې په کټ کې را کیناستم ځای مې بدل شوی وو زه چې کله ویده کیدم په انګړ کې وم اوس چې ویښه شوم ځان مې په کوټه کې ولیده، چې ترڅنګ مې خیبر هم ناست وو ،دماخوستن ۸:۳۰ بجې وې چې خیبر رانه پوښتنه وکړه چې بریښنا خورې اوس

ښنګه یې؟ما وویل شکر دی خیبره الله دتل تر تله ژوندی لره ،له ما سره د ډیره همکاري وکړه، خو کاش چې خیبره مړه شوي وای ژوندی نه وای پاتې شوي،خیبر وویل لیونۍ کیږه مه دا دنیا امتحاني دنیاده په چا دژوند شپې اورځې ښې تیریږي په چا بدې، خدای ته به همدا منظوره وه، له ډیرو خبرو وروسته خیبر ډوډۍ او دواه راکړه راته یې وویل چې نوره ویده شه ، له سوچو نو اوفکرونو څه نه جوړیږي،کله چې خیبر پورته شوغوښتل یې چې له کوټې نه بهر شي مخ یې روا ړوه موسکی شو، جیب ته یې لاس کړ تلیفون یې رواخیست ما چې په تلیفون سترګې ولګیدې زړه مې په درازه شو،ځکه له خیبر سره په لاس کې زما تلیفون وو ،ما هیڅ ونه ویل ځکه اوس اوبه له ورخه تیرې وې،خیبر راوړاندې شو تلیفون یې ما ته راکړ راته یې وویل په تلیفون کې مې درته خپل نمبر ثبت کړی که دتلیفون چارج کریدټ یاهم کوم بل څه ته د ضرورت شي ما ته تلیفون کولای شې،دخیبر په دې خبره مې په سترګو کې له خوشالې ورځې اوښکې راغلې ځکه ما به تلیفون په ډیرتکلیف سره چارج کوه، کله چې خیبر له کوټې ووت زه له کټه راپورته شوم په ډیرې خوارې مې ځان دروازې ته ورسوه،دروازه مې پورې کړه بیرته د دیوال په تکیه خپل کټ ته راغلم،په تلیفون کې مې لومړی دجمشید نمبر رواړوه ما شکر ویست شکر خدایه چې نمبر خو پکې شته،دجمشید نمبر مې ډایل کړ دلومړي زنګ په تیریدو جمشید موبایل اوکې کړ، آلو سلام علیکم بریښنا جانې ښنګه یې؟ما ویل شکر دالله فضل دی زه ښه یم ته ښنګه یې؟جمشید په بنده بنده ژبه وویل زه...زه روغ یم ګرانې په...په خدای قسم که ،که یوه شیبه مې هم له یاده وتلې وې،دا ټول زما دلاسه بریښنا:که...،که...که ما په هغه

ورځ تليفون ته ځواب وركړی وای ته به...،ته،به اوس ولې په دې حال كيدای،ولې به تا ځان كوهي ته غورځوه دا ټول قصور زما دی،ماوويل جمشيده هيڅ پرواه نه كوی له كمان وتلی غشی بيرته نه راګرځي، له دې خبروبه تير شو اوس ما ته دځو پوښتنوځوابونه راكړه،لومړی راته دا ووپه چې څنګه خبر شوې چې ما ځان كوهي ته غورځولی دی؟جمشيدوويل سهارچې له خوبه پاڅيدم له لمانځه اوچای څكلو وروسته ښوونځي ته روان وم چې په لاره كې له ټولګيوال سره مخامخ شوم، له سترې مشي او جوړ تازه څخه وروسته يې راته وويل چې زموږ يوې ټولګيوالې چې اوس يې ښوونځی پريښودی چې نوم يې بريښنا دی پرون مازديګريې ځان كوهي ته غورځولی،

ماوويل څه بريښنا ځان كوهي ته غورځولی؟ټولګيوال راته وويل هو،مابيا پوښتنه وكړه چې ژوندی ده كه پور يې پرې كړی دی؟اوبل ته څه خبرشوې چې بريښناوه؟ ټولګيوال راته وويل:پوهيږم نه چې ژوندی به وي كه پوربه يې پرې كړی وي؟دومره خبر شوم چې له كوهي يې راپورته كړې ده او اوس په روغتون كې ده،پرون مازديګر مې ورور راته وويل چې د دوران غږونه مې واوريدل چې ويل يې بريښنا دخدای په خاطر چې داسې ونه كړې زه دخپلې پريكړې څخه تيريږم، به شرمونوبه وشرميږم،بريښنا هيله كوم چې داسې ونه كړې،ورورمې ويل چې زه په بيړه له كوره راووتم چې وګورم چې څه لوبه روانه ده،چې په همدې كې مې سترګې په دوران ولګيدې چې بريښنامخكې چابک،چابک قدمونه اخلي او دوران له شانه په تيزی

سره دبریښناپه لوروو،چې یوناڅه بریښناځان کوهي ته ور وغورځوه،له ټولګیوال سره مې رحصت واخیست سیده دروغتون په لوري روان شوم، دوه درې دقیقې مزل به مې لا نه وي کړی چې موبایل ته مې یو نا اشنا نمبرنه زنګ راغی له هغې خوا ورخطا غږ راغی سلامونه وروره ستا،ستا نوم جمشید دی، ما وویل هو زما نوم جمشیددی امر کوه،هغه ځواب راکړ نوم مې خیبر دی دوصال زوی دبریښناوراره یم،ستا دنوم په اوریدو مې په وجود لړزه راغله،په ورخطایی کې مې وویل خیبره ژر شه راته وویه چې بریښنا ، اوس څنګه ده؟خیبروویل چې اخساساتي کیږه مه ته پلانکي روغتون ته ځان راورسوه، اړیکه مې پرې کړه زه په ځان وویریدم ما ویل خدایه خیر کړې چې کوم مشکل راته جوړ نه شي.کله چې روغتون ته ورسیدم خیبرته مې په همغه نمبر تلیفون وکړ،خیبرراته وویل چې پینځم نمبر بلاک ته راځه زه چې پینځم نمبر بلاک ته ورسیدم جمشید را وړاندې شو راته یي وویل ته جمشیدیې؟ماوویل هو،ما په ورخطایي سره کله یوې خوا مخ اړوه کله بلې خوازماسترګو ته لټولې،خوزماپه خرکتونوباندې خیبر پوی شو له اوږې یې ونیوم سیده ستا کوټې ته درغلو، تاته دویني ډراپ لږول شوی وو،ستاپه لیدو مې خپل خواص وبایلل خوځان مې کنټرول کړ،ته تر اتو ورځوپورې ته پوره په ځان نه پوهیدې، سترګې به دې تر یو څو دقیقو خلاصې وې خوبیرته به د سترګې پټې کړې،په نهمه ورځ دچې سترګې پرانیستې لږه روغه غوندې ښکاریدې، خو پیژند ګلوي د نه شوه کولای ډاکترانوبه وایل چې غرض پرې مه لرئ،جمشید نورغلی شو ما ترې وپوښتل ښه خیبرته ستا نمبر چا ورکړ؟جمشید وویل چې

خیبر نمبر ستا له موبایل نه اخیستی وو کله چې تا ځان کوهي ته غورځوه کوم پیغام دچې ماته رالیږلی وو ،هغه پیغام او زما نمبر دې له موبایل نه نه وو ړنګ کړي،خیبر چې تاپسې کوهي ته کوز شوی وو ته یي چې پورته خواته خیژولې ستا له جیبه موبایل ولویده خیبر چې موبایل رواخیست ستارالیږلی پیغام یي لیدلی وو، خیبر سمدستي پوی شوی وو چې بریښناضرورله جمشید سره مینه لري، داټولې خبرې راته خیبر هغه بله ورځ وکړې، ماوویل څنګه جمشیده ته اوس خوشال نه یي چې خیبر موله مینې نه خبرشو ؟جمشید وویل ولې نه خیبردالله ژوندی لري ډیرمینه ناک ځوان دی په ښو اوبد ډیر ښه پوهیږي، ماو اوجمشید ډیرې خبرې وکړې یواو اوبل ته مو شپه په خیر وویل اړیکه مې پرې کړه موبایل مې بند کړیو ځل بیامې په مغزو دفکر پیری کیناست رنګ،رنګ خبرې مې په مغزو کې تلې او راتلې،په همدې فکرونو کې ویده شوي وم.
دسهار اوه اونیمې بجې به وې چې چې دکوټې دروازه وټکیده،له کټ نه د دیوال په ملتیاپاڅیدم ډیرپه ارامه سره مې ځان دروازې ته وروسوه دروازه مې خلاص کړه خیبر راته وار له واره سهارپه خیر وویل اودپاڅیدو مبارکي یي راکړه چې شکر خدایه چې روغه دوینم، څنګه بیګاه شپه د خوب وکړ؟ماوویل هو خیبره الله د درسره ډیرښه وکړي ډیر ښکلی خوب ومې وکړ،خیبر وپوښتل څنګه کوم ځای خوبه د درد نه کوي؟ما وویل نه درد نه کوي خو له پلاستر ډیره په تکلیف یم،خیبر وویل یواځې یوه اوونۍ بله هم ته باید په پلاسترو کې تیره کړې له هغې وروسته به روغتون ته ځو که ډاکټروویل چې روغه ده پلاستربه یي خلاص کړو، زه او خیبر په خبرو بوخت وو چې

دوران کوټې ته راغی غوسه ښکاریده پوښتنه یې وکړه چې څنګه یی اوس ماورته دومره وویل چې روغه یم.دوران ډیرې خبرې ونه کړې ژر له کوټې ووته زما په سترګو کې اوښکې راغلې ګیله راته ودریده ماوویل دخلکو څومره ښه ورونه وي خویندې څومره پرې ګرانې وي څومره زیات ناز ورکوي ما خو دخپلو ورونهونه یوه خوږه خبرهم له پیدا ایښت نه تردې دمه ونه لیده،خیبر راوړندې شو زما اوښکې یې راپاکې کړې،وه یې ویل له ځانه لیونۍ مه جوړه وه ژړا داوس صحت ته تاوان لري ، دخیبر په دې خبره راته نوره ګیله هم ودریده وومې ویل: خیبره ای خیبره ته وګوره چې دوی په ماباندې،څومره ظلم کوي ،ایاخیبره ورور دې ته وایي چې دوی... ،دوی...دوی ما په کورکې نه شي ساتلی،دیوې مزدورې په شان به په اوو کور نوکې دکورټول کارونه زه سمبالوم، چې کاروکړم ډوډۍ به خورم که کار ونه کړم نه به ډوډۍ خورم نه به اوبه څښم او نه نورڅه ډوډۍ مې زهرکړې خو چې وهل ټکول یې راته نه راکولای،خیبروویل بریښناخدای په هرڅه قادردی الله هرڅه ویني،ته مه خفه کیږه خیبر داخبره وکړه پورته شو دمیز له سره یې دواه رواخیسته راته یې وویل دواه وخوره خدای به هرڅه اسانه کړي دواه مې وخوړه خیبر لاړو کله کله به ورینداري هم کوټې ته سر راښکاره کړو په نه زړه به یې زما پوښتنه وکړه ژر به بیرته له کوټې ووته همداسې به دوران ورورهم سر راښکاره کړ له پوښتنې وروسته به ژر له کوټې نه ووته،شپې او ورځې تیریدې زما صحت ورځ تر بلې ښه کیده خیبربه هره ورځ زما پوښتنې ته راته او دضرورت وړ شیان به یې راوړل ، هغه ورځ هم راغله چې زه جمشید او خیبرپه ګډه روغتون ته بوتلم ډاکټرچې زما معینات وکړل راته یې وویل

شکردی اوس روغه جوړه یي، خیبر او جمشید زیات خوشال شول،خوزه هیڅ خوشاله نه وم ځکه چې زما په روغیدو سره به یو ځل بیا زما ورورنه او ورینداري په ما ظلم او وستازي شروع کړي،کله چې بیرته کورته راغلم خیبرپه کورکې زما ورینداري او زما ورور دوران ته ډیري خبرې وکړي چې ډاکتر ورته تر یوې میاشتې دکار دنه کولو ویلي دي په برېښنابه تر یوې میاشتې پورې کار نه کوئ، ورینداره او وروروې غلي شول هیڅ ځواب یي ورنه کړ.

اووم څپرکی

شپې او ورځې تیریدې خو دژوند په خوند اورنګ هیڅ نه پوهیدم یواځې هغه ورځ به لږه روغه راباندې تیره شوه چې یابه مې له جمشید سره په موبایل کې خبرې وشوې اویا به مې له جمشید سره لیدل کتل وشول،هغه ورځ زما په ژوند کې تر ټولو ښکلې ورځ وه کله چې سهار له خوبه راپورته شوم موبایل مې روښان کړ څو دقیقې وروسته دګران محبوب جمشید پیغام راغی پیغام داسې وو:

سلام ګرانې اوزړه ته راتیرې بریښنا الله دوکړی چې اوس به د صحت دپخوا په نسبت ښه وي، هر سهار چې له خوبه راپورته شم ستا نمبر په موبایل کې ډایل کړم غواړم چې خبرې درسره وکړم خو سره دډیرې هڅې بیاهم په خپله هڅه کې ناکام شم ،نن مې یویشتمه ورځ ده چې خبرې مې درسره نه دي کړي،خواخیرمې دا غوره وګڼله چې په لنډ لیکلي پیغام کې درته دمینې په اړه څوخبرې درولیږم، نن مې دمینې دخبرو په نوم یو کتاب ولوسته په هغې کې په یوه پاڼه کې لیکل شوي ول چې:څوک چې مینه کول نه غواړي ،هغه غیرت نه لري،همت نه لري،

اړینه نه ده چې یواځې له ښځې سره مینه وشي،مینه دژوند یو ضمانت دی،بې ځایه دی هغه زړه چې مینه پکې نه وي،څوک چې دزهرو پیاله نه شي څکلی آیا هغه به مینه وکړي؟

مینه یو نه فناکیدونکی حقیقت یوه ستره کارنامه ده،مینه یوه داسې لوبه ده چې عقل پکې له ماتي سره مخ کیږي،مینه یو داسې انځوردی چې نقشې پکې انځور شوي دي،مینه یوه داسې هیله ده چې ته به یې

نه کوې خو تر سره کيږي،مينه يو داسې انځوردی چې هر انسان ته پرته له کومې بيې څحه مساعده وي،له هغه چاسره مينه مه کوه چې دنيمې لارې ملګرى وي،دنيابدله شوه او دمينې ډول هم،بس همدومره،او يوه خبره بله نه پوهيږم چې ستا ورونه له تاسره دومره ظلم ولې کوي؟پرون په کلي کې ديو ځوان له خولې خبر شوم ستا په اړه يې خبرې کولې...خبرې ډيرې دي ټولې درته په پيغام کې نه شم ليکلی،کله چې تليفون خلاص کړې پيغام ولولې ماته يوځل ضرورتليفون وکړه.

په درانښت ستا محبوب جمشيد

پيغام مې چې ولوسته بې له ځنډه مې جمشيدته تليفون وکړ، آلو،اسلام عليکم بريښناجانې څنګه يې؟ ماورته وويل دالله فضل دی ګرانه زه ښه يم ته څنګه يې؟ما څه بلا وهي رک روغ يم،ګرانې ورونږاو ورينداربيا خوبه بيا څه درته نه وي ويلي؟نه ګرانه تراوسه خويې څه نه د ويلي خو له دې وروسته وير يږم هسې نه چې بياربارباندې رنځا ورځ توره تياره کړي،جمشيد وويل ګرانې ته خفه کيږه مه انشاالله په دې لنډو ورځو کې به دې له دې تکليفونو نه خلاصه کړم،ما وويل څنګه پوی نه شوم مطلب د څه دی؟ته به ما څنګه له دې تکليفونونه خلاصه کړې؟جمشيد وويل: اې ساده زه به ډير ژر خپل مور او پلار په جرګه در وليږم،اوستا دسمال به راوړي،ما يو سوړ حوصيلی وکړ،جمشيد وويل:ولې دحوصلی وکړ؟څه خبره ده؟ جمشيده ګرانه خدای دې وکړی چې ستا سو جرګه وو منل شي، که وه نه منل شي زه به څه کوم؟ زه خو نور څوک نه لرم، چې دهغه په نوم ژوندی پاتې شم،يواځې او يواځې ته يې،جمشيده که وصال دوران او زمانور

وروڼه ستا جرګه رد کړي،زه به له ډيره غمه مړه شم،جمشيد وويل ګوره برېښنا دومره مه ليونۍ کېږه،الله به هرڅه اسانه کړي،زه مې خپله خبره له خيبر سره شريکوم، ګورم چې خيبر ماته څه ډول مشوره راکوي او دخيبر څه ډول خوښه ده،؟ماوويل ګرانه دا دې ښه خبره وکړه خيبر زما اوستا ډيرخيال ساتي،انشاالله چې خيبر به نه سترې کيدونکي هلې ځلې وکړي،جمشيد چې خبره بشپړه کړه،ماته دځواب موقع پيدا نه شوه ځکه ورينداره مې کوټې ته را روانه وه په ورخطايي سره مې وويل جم...جمشيده !جمشيده !ګرانه ورينداره مې راغله دخداى پامان، اړيکه مې پرې کړه زه ډيره ورخطا وم،دا دې په ځاى چې موبايل پټ کړم جيب ته يي واچوم، موبايل مې لا همغسې په لاس کې نيولى وو ،ورينداري رانه په نه زړه پوښتنه وکړه برېښنا څنګه يي اوس؟ما په ډيرې ورخطايي سره ځواب ورکړ،ورين...ورينداري اوس د په...پخوا په نسبت ښه يم، ورينداري چې زما دا ورخطايي وليده، نوره هم را وړاندې شوه،زما په لاس کې يي موبايل ته پام شو،راته يي وويل په دې موبايل څه کوې؟دا موبايل دچا دى؟ما همغه شان په ماته ګوډه ژبه ځواب ورکړ:ورين...ورينداري دا...دا دخيبر...خيبرنه پاتې ش...شوى دى، ورينداري مې وويل ته راکه دا موبايل،موبايل يي په لاس کې يوې او بلې خو واړو را واړوه، په غوسه يي راته وويل پليتې، بې شرمې،رنډۍ ژر راته ووايه، چې په موبايل کې له چاسره غږيدې؟اودا موبايل د له کومه کړ؟زه نوره هم ورخطا شوم،وري...ورينداري په...په خداى با...باور وکړه چې دا... دا موبايل د...دخيبردى،وريندارې بيا په غوسه ناک انداز وويل: چپ،چپ ،چپ

شه مرداري چې بله خبره ونه کړې دخیبر موبایل ما نه دی لیدلی،لږ وړاندې خیبر تلیفون کړی وو له خیبر سره مې خبرې وکړې بیا څنګه دا موبایل د خیبر شو؟ما خو تر اوسه داموبایل دخیبر سره نه وو لیدلی،له مانه هم دخبرو کولو لوری او طرف ورک شو،هیڅ ځواب مې نه درلوده،ورینداري غوښتل چې یوځل بیا مې له ویښتو ونیسي، وهل ټکول راکړي، کله یې چې لاس زما د سر ویښتو ته را پورته کړ، بیر ته پښیمانه شوه،نه پوهیږم چې د خیبر خبرې ورياد شوې که کومه بله خبره وه،ورینداري په برګو ، برګو راوکتل موبایل یې په لاس کې پورته، پورته غورځوه غوښتل یې چې له کوټې څخه دباندې شي، ماسل زړونه سره یو کړل په ماته ژبه مې وویل:ورینداري دخدای... دخدای په خاطرچې...ورونږته مې ونه وايي، او بله خا...خبره دا چې که...که زمانه منې په...په خپله خي...خیبرته تلي...تلیفون وکړه،له هغه نه پوښ... پوښتنه وکړه چې له بریښنا سره تلیفون ستا دی؟ورینداري وویل سمه خبره دوکړه که خیبر انکار وکړي نو بیا ؟ما وویل: بیا چې ستا څه ډول خوښه وي هغه وکړی،ما دا خبره ویندارې ته ځکه وړه چې خیبرنه تپوس وکړه ما په خیبر پوره باور درلوده،چې ورینداري ته به وايي چې دا تلیفون له مانه هلته پاتې شوی دی،همداسې وشول کله چې ورینداري خیبر ته تلیفون وکړ له خیبر نه یې تپوس وکړ، خیبره له بریښنا سره یو تلیفون دی دا رښتیا له تانه پاتې شوی دی،ورینداري په تلیفون اواز پورته کړ، زما زړه دګ، دګ کول ما ویل خدای دخیر کړي،خیبر وویل هو ، هو ورینداري له مانه پاتې شوی، پرون شپه چې هلته درغلی وم دبریښنا کوټه کې رانه پاتې شو، ورینداری مې ډېره چالاکه وه، وه یې

خندل د خیبرنه بیا پوښتنه وکړه، ښه چې تلیفون ستا دی له تانه پاتې شوی دخپل تلیفون رنګ او کمپني راته ښودلی شې؟خیبر لږه شیبه غلی وو بیا یې وویل: هو ولې یې نه شم ښودلی،ښه ستا تلیفون څه ډول رنګ لري؟او د کومې کمپنۍ دی، خیبربې له ځنډه ورته د تلیفون رنګ او کمپني وښوده، کله یې چې اړیکه پرې کوله خیبر ورته وویل تلیفون بریښنا ته ورکړه زه لږ وروسته درځم،ورینداري وویل نه دې ته ضرورت نه شته، تلیفون له ماسره دی کله چې راغلې، تلیفون به درکړم، خیبروویل ښه سمه ده پرواه نه لري، یا له بریښنا سره یا له تا سره صرف دومره وکړه چې تلیفون بند کړه،خیبرچې اړیکه پرې کړه زه زیاته خوشاله وم ما ویل خیبره الله دتل تر تله ژوندی لره، دخیبر په دې خبره هم زیاته خوشاله شوم چې وریندارې ته یې وویل چې تلیفون بند کړه، شاید چې خیبر دا فکر کړی وي کیدای شي چې جمشید ورته تلیفون وکړي، په زړه کې مې بې شمیره دعاګانې خیبرته کولې، زه هم اوس روغه وم دمور له مړینې وروسته مې دژوند ارامه شپې یوائې دناروغی شپې وې،چې په ما باندې ارامه تیرې شوې،په دې موده کې راباندې چا غرض نه درلوده زه لږه ارامه وم دغرمې له دولسو بجو څو دقیقې تیرې وې چې خیبر راغی، له سترې مشي او روغبړ څخه وروسته یې دتلیفون پوښتنه وکړه، ما ورته وویل له وریندارې سره دی، خیبر له وریندارې نه تلیفون واخیسته ماته یې مخ را واړه وه چې بریښنا ځان تیاره وه چې ځو ،ماوویل خیبره چرته؟ خیبروویل زمونږ کورته،ما وویل د اوونۍ نوبت خو مې تاسو کره نه دی ته مې ولې کورته بوزې؟خیبروویل زه مې له پلار او مور سره غږیدلی یم له دې وروسته به ته له مونږ سره یوځای اوسې کور په کور به نه

ګرځې،دخيبرپه دې خبره ډېره خوشاله شوم، خو په زړه کې لږه خفه وم،ماويل دخيبر موربه له ماسره بيا څه ډول رويه او سلوک کوي؟زه غلې وم څه مې ونه ويل،خيبر وويل ولې غلې شوې زماپه دې کار خوشاله نه شوې؟ما وويل ولې نه خيبره زياته خوشاله شوم خوستا مور نجيبه زياته ظالمه ده،زه چې اوس ټول عمر له هغې سره په کور کې شم نوربه راباندې څه ډول ظلم کوي؟ خيبر وويل ژرکوه ليونۍ کيږه مه جامې د بدلې کړه چې ځو،زه هم ژر لاړم جامې مې بدلې کړې ، مافکر کوه چې ورينداره به رحصت راکړي ځکه زه بيادلته نه راتلم، خو ورينداري هيڅ راته ونه ويل،خيبرته يې رخصت ورکړ زه يې همداسې پرېښودم ګيله راته ودريده، په سترګو کې مې اوښکې ډنډ ولاړې وې دوروستې ځل لپاره مې ور وکتل او روانه شوم، کله چې له خيبرسره په موټر کې کيناستم په ټوله لار کې راته نصيحت وکړ، دخپلې مور په اړه يې راته وويل چې مور مې هر څومره سخته خبره درته وکړی هم ته چوپه پاتې کيږه، هيڅ ځواب مه ورکوه همداشان مې پلار ته هم ځکه له مانه زما مور او پلار تا ته ښه معلوم دي چې څومره غوسه لري په کوم کار غوسه ورځې په کوم کار نه، په همدې خبرو خبرو دخيبر دوی کورته ورسيدو، کله چې له موټره راښکته شوم دخيبرمور نجيبه سترې مشي ته را وړاندې شوه،ښه، ښه راغلاست يې راته وکړ، زه هم زياته خوشاله وم دامې دژوند لومړی ښه، ښه راغلاست ووچې ماته وويل شو او ورينداري مې په خپل راتګ خوشاله وليده،زه لا په انګړکې ولاړه وم چې دورينداري کوچنۍ لور په ژړا شوه،ورينداري مې لاړه چې لور کراره کړي،زه کوټې ته لاړم خيبر هم راپسې راغی راته يې وويل برېښنا يوه خبره بله هم

واوره چې په موټر کې له مانه هیره شوي وه، ستا تلیفون له ما سره دی اوس یي نه شم درکولای، ما وویل ولې؟خیبر وویل په دې خاطر یي اوس نه شم درکولای هسې نه چې مور او پلار مې درباندې خبرشي زما او د جمشید جوړه کیسه به ورانه کړي،ماوویل ستا او جمشید جوړه خبره،خیبروویل هو زما او دجمشید جوړه خبره،ماوویل :څه ډول خبره؟ زه خو پوی نه شوم،خیبروویل: ما د جمشید سره ستا دواده په اړه خبره کړي انشاالله چې په دې نن سبا کې به جرګه راولیږي،نیږدې وه چې له خولې نه مې دخوشالی نه کریغي وتلي وای خو خیبر مې په خوله لاس کینښوده یوه خبره بله مورمې ډیره چلاکه ده که له تانه یي دجمشید په اړه پوښتنه وکړه چې اقرار ورته ونه کړې ورته ووایه چې جمشید څوک دی زه یي له سره پیژنم هم نه، ما ورته وویل ولې تا مور ته دجمشیدپه اړه څه ویلي دي؟خیبروویل یواځې مورنه بلکې پلارمې هم په دې خبره راضي کړی چې بریښنا به دجنید خان زوی جمشیدته په نوم کړو، پلارمې وویل دا خو ډیره ښه خبره ده، خویوه خبره شته موږه خونه شوپسې ورتلی چې ورته ووایو چې موږ بریښناستازوی جمشید ته درکوو،ایا دوی به په خپله راشي دبریښنا غوښتلو ته اوبریښنا به دوی قبوله کړي،ماورته وویل پلاره دا خبره چې ماتاسوته وکړه هغه بله ورځ دجمشید پلار داخبره ماته کړي وه چې ته دپلارسره خبره شریکه کړه پلارمې ځواب راکړ له دې نه بله دخوښۍ خبره نه شته، اوس صرف، اوصرف دجمشید په انتظاریم چې جمشید خپل مور او پلار په جرګه راولیږي،نور کار خلاص دی.

خیبر خبرې بس کړې دباندې لاړو زه مخ په قبله کیناستم لاسونه مې دالله په دربار کې لپه کړل خیبرته مې دعاګانې کولې.

اتم څپرکی

داڅومیاشتې راباندې ډیرې په خوشالی کې تیرې شوې خو دخوشالی سره،سره انتظار ډیره زوروله، سترګې مې دروازې ته سپینې شوې وې چې کله به دخیبرمور په دروازه رادننه کیږي؟دخیال مرغه مې کله په یو باغ کې وزرې رپولې کله بل باغ کې، چې ورینداري رباندې غږ وکړ: بریښنا ! داڅو ورځې داسې چرتې معلویږي چې څه خبره ده؟ما ورته وویل نه وریندارې کومه خبره نه شته هسې کله کله راته ماشومتوب یاد شي،دماشومتوب هم ډیر عجیبه ژوند وي،وریندارې مې خبره تاید کړه او په خدای بې غمه بې درده وي دهیڅه غم ورسره نه وي څه یې چې خوښ شول او کوم کار چې ورته ښه ښکاره شو کوي یې، ماوویل او وریندارې همداسې ده خو ورین...خبره مې لا بشپړه کړې نه وه چې وریندارې خبره رانه ونیوه،راځه پریده دافکرونه او سوچونه هرڅومره فکر او سوچ چې وکړې ماشومتوب نه شي پیدا کولای، راځه دبې ځایه فکر په ځای به دکور صفایي وکړو،ځکه سبا بله ورځ میلمانه را روان دي ماوویل وریندارې میلمانه څوک دي؟وریندارې په موسکا ځواب راکړ سبا یابله ورځ داسې میلمانه را روان دی چې ته به دهغوی دکور میرمن شې،الله ژرکوه چې بیاناوخته کیږي، زه او وینداره دواړه یو ځای دکور په کارونو بوختې شوو،دوریندارې او دورور سلوک اوس له ما سره ډیر ښه وو، ځکه پخوابه یې راباندې امر کوه چې خرې پیشو داسې وکړه داکار مه کوه دا دې ولې داسې وکړ؟ داسې کار

څوک کوي؟خونه اوس يي پوره، پوره بدلون کړی ووهغه دخيبر له برکته،زه او وريندار دکور په صفايي بوختې وو چې خيبر راغی کله يي چې زه او خپله موريي دواړه يوځای په کار وليدو وه يي ويل چې ماشاالله څومره ښې ښکاری الله موتل همداسې سره يوه خوله لره تاسې چې دکور په هر کار کې لاسونه سره يو کړی هغه کار که تاسو په ساعت يادوو کې خلاصو ی نو په نيم ساعت کې يي په شريکه خلاصولی شئ،او رښتيابريښناته يوځل دلته راشه دموټر نه دغه توکی راسره ښکته کړه ځکه چې سباته ستا....خبره يي نيمګړی پريښوده راته موسکی شو له موټر نه موسامان راښکته کړ،خيبر بيا ،بيا ټينګار کوه چې سباته دميلمانو ښه قدر او عزت وکړي، او په اخلي پخلی باندې ښه خواري وکړي،دخيبر په دې دومر ټينګار باندې زه لږه شکمنه غوندې شوم، ماويل هسې نه چې خيبر ، اودخيبرمورو پلاردکوم بل چاسره خبره نه وي کړي،ځکه دا څومياشتې مې له جمشيد سره په تليفون خبرې نه وې کړې،تليفون رانه خيبر اخستی وو ،ځکه خيبر چې په لومړی ورځ باندې راوستم ماته يي دا خبره وکړه چې تليفون اوس نه درکوم،هسې نه چې زما او دجمشيد جوړه خبره ورانه کړې،شيطان راته بيلابيلې خبرې کولې، کله به يي راته ويل کيدای شي دا د دوی کوم چل وي،هسې نه چې جمشيد مې له لاسه ووځي،کله به يي راته ويل چې خيبر خو ځکه کورته راوستې دوی خپل مقصد لري،په تا يي کوم زړه نه دی بد شوی، دوريندارې او ورور په چلند کې چې بدلون راغلی دوی ضرور کو م بل پرو ګرام لري،خو چې کله به مې دخيبر معصو مې څيرې ته وکتل نو بيابه مې له ځانه سره وويل: نه داسې نه شي کيدای خيبر له

ماسره ځومره مرسته او همکاري وکړه،خيبر به اوس له ماسره داسې دوکه ځنګه وکړي،هيڅ نه پوهيدم نن شپه راته دکال غوندې اوږده شوه، دما خوستن نهنيمې بجې به وې چې په ډار او ويره دخيبر کوټې په لوري روانه شوم، کله چې دخيبر کوټې ته ورسيدم، دروازه بنده وه ورو غوندې مې دوه ټکه دروازې ته ورکړل ښه وه خيبر لا ويده نه وو ، دروازه يې خلاصه کړه راته يې وويل بريښنا څه خبره ده خير خوبه وي؟ما ورته په بې جرآتی سره وويل: که...که تليفون يو...يو ځل راکړې چې...چې جم...جمشيد ته پرې يو ځل تليفون وکړم،خيبر له ځانه سره غلي وخندل دالماری په لوري لاړو تليفون يې راو خيست رايی کړ راته يې وويل ها واخله خو ګوره په ارام سره خبرې وکړه چې مور او پلارمې درپسې خبر نه شي،خيبر دروازه پورې کړه زه په چابکو. چابکو قدمونو کوټې ته راغلم دراوزه مې پورې کړه، په خپل خيال په خپل فکر اوپه خپل ځان مې لعنت ووايه ځکه خيبر له ما سره څه ډول سلوک کوي او ما ورباندې څه ډول فکرکوه، په هر حال جمشيد ته مې تليفون وکړ دڅو زنګونو له تيريدو وروسته اړيکه پرې شو ،جمشيد تليفون پورته نه کړ،داځل جمشيد تليفون پورته کړپه خوبولي غږ يي وويل:آ...آلو ،آلو زه غلي وم دخبرو کولو جرات مې ونه کړ،جمشيد يو ځل بيا غږ وکړ:آلو ،آلو خبرې ولې نه کوې څوک يې چې په دې نيمه شپه دې تليفون کړی،زه پوه شوم چې جمشيد په خوب کې دی هسې نه چې اړيکه پرې کړي او تليفون يو له مخې پسې بند نه کړي،نو غږ مې پرې وکړ، آلو جمشيده زه يم بريښنا جمشيد وويل ښه شيطانې څنګه يې وخت دځنکه تيريږي په خدای ډيره مې يادېږې،ډيردرپسې خفه شوی يم، ماوويل دالله فضل دی جمشيده ښه يم وخت ښه تيريږي

خو زه نن ډیره وویریدم،جمشیدوویل ولې څه خبره له څه وویریدې؟ګرانه په دې وویریدم ما ویل هسې نه خیبر او دخیبر مورو پلار له کوم بل چا سره خبره نه وي کړي اوته رانه جدا نه شې،جمشید وویل ګوره ګرانې ګمان خرام دی دا ډول ګمان په چا مه کوه خیبر ځومره صادق او په زړه سپین ځوان دی. هو ولا نن مې چې دتلیفون غوښتنه ورنه وکړه چې څه یې ونه ویل نو وروسته زه هم پښیمانه شوم، جمشیدوویل ته په خپله لیونۍ یې په بل چاهم لیوني فکرونه کوې،ښه ځه دا خبره پریده سبابه زما مور اوپلار درځي ستا دسمال به روړي زه خو ډیر خوشال یم په جامو کې نه ځایږم،ستا ښکلا ستاښکلي ځوانۍ ستادنګې نرۍ ونې ستا زرکو ستر ګوستا ګلابي شونډو ستا ګل، ګل اننګو خوزه په غم واړولم خو چې نور په غم وانه روې،ماوخندل او دجمشید دې خبرې سره هغه سندره رایاد شوه،

زماړندې شوې نورې سترګې په نم وانه ړوې
بل څوک زما په شان جانانه په غم وانه ړوې
ناصحه هسې دزړه مه چاوه کرار به نه شم
دمحبت نه خوبه ما په قسم وانه ړوې
بل څوک زما په شان جانانه په غم وانه ړوې

کله مې چې دا بیتونه جمشید ته وویل په خندایي را غبرکه کړه ،څنګه بریښناجانې لکه چې شاعره هم شوې،ماورته وویل شاعره نه یم خو ستا خبرې سره داسندره راپه یاد شوه،چې ماته ډیره خوند راکوي ډیره یې اورم،له جمشید سره به مې ساعت یا څه کم ساعت خبرې کړې وې چې اړیکه مې پرې کړه بې غمه په کټ کې پریوتم.

نهم څپرکی

سهار وختي چې له خوبه راپاځیدم دلمانځه او چای څکلو وروسته مو داخلي پخلي تیاری شروع کړ،دوریندارې خویندې سهار وختي راغلي وې، او ځینې نورنیژدې خپلوان هم چې له ما او وریندارې سره یې دکور په کارنو کې زیاته مرسته وو کړه،زه لا په اخلي پخلي بو خته وم چې وریندار او دوریندارې خویندې راغلې زه یې له لاسه ونیوم راته یې وویل ژر ژر کوه ځان دسینګار کړه، هغوی په لاره کې دي رانیژدې شوي دي ته تر اوسه په نغري کې څه کوې؟زه یې کوټې ته بوتلم جامې مې بدلې کړې، وریندارې مې وویل زه ځم نغري ته تاسو ترهغې بریښنا دبریښنا په خیر سینګار کړئ،چې غوښتونکې یې واپس همداسې لاړ نه شي، دوریندارې خویندې چې ډیرې مینه ناکې نجلۍ وې په ما یې ټوکې هم کولې او زما سینګارهم، کله چې زما له سینګارنه وزګارې شوې زه یې مخامخ اینې ته ودرولم،دوریندارې خورقصیدې راته وویل: ماشاالله له نظره مه شي داسې لیونیان به څوک وي چې تا ووینې او دنا ځواب درکړي، په خندایې پسې زیاته کړه، په خدای چې زه هلک که ته رانه کوم بل چا کړي وای،د قصیدې دې خبرې سره موږ دریو واړو وخندل، خو غزلې قصیدې ته وویل:څه،څه چې بیا دا ډول خبرې ونه کړې، که زه هلک وای بریښنا به زما وای، زمادې خبرې سره یوځل بیاموږ درې واړو وخندل، قصیدې وویل: بریښنا به هم دژوند ملګری پیدا کړي،اوبیابه یې.....قصیدې خبره همداسې نیمګړې پریښوده ځکه چې کوټې ته وراینده راغله،قصیدې ته یې وویل راځئ بریښنا هم درسره راولئ

چې د ډوډۍ خوړلونه مخکې دوی باید برېښنایوځل ووینې وریندا ره مخکې شوه زما ښې لوري ته غزله او کیڼ لورې ته قصیده روانه وه، چې د پنډو ښځو منځ کې یې کینولم ما له شرمه چاته لاس هم نه شو ورکولای، څو مره ښځې چې راغلي وې ټولې په موړ دریو واړو راټولې وې، د جمشید مور غږ وکړ چې کتلو ته یې ضرورت نه شته ځکه برېښنا ما څو ، څوځلې لیدلې ده، بس یو اځې دګوړې ما تول او د دسمالونو ویشول پاتې دي، دې خبرې سره یوې نجلې د موټر په لورې منډه واخیسته چې په انګړ کې ولاړوو د موټرنه یې ټیپ راښکته کړ کله چې د همزولو ټولې ته را ورسیده ټیپ کې یې هغه سندره چلان کړه چې:

څه جادو د کړی دی زړه د رانه وړی دی
زه دلیونۍ کړمه سور قمیس د کړی دی
جانانه تورې سترګې تورې که بیا
داتورې زلفې د سمسورې که بیا
د مینې اور راباندې پورې که بیا
ښه مې که ستې، ستې ما خون دربښلی دی
ټولو همزولو کې حسینه یې ته
لکه سپوږمۍ په شانتې سپینه یې ته
ټوله وفایې مینه مینه ته
ستانازو اده باندې مازړګی بیللی دی
ښه مې که ستې، ستې ما خون دربښلی دی

دې سندرې ځینې نجونې ګډا ته پورته شوې او ځینو ورسره چک چکې وهلې، کله چې داسندره پای ته ورسیده یوې نجلۍ دریا

رواخیسته ټولې نجلۍ اتڼ ته پورته شوې، هرې نجلۍ به په خپل وار سره یو ، یو ټکی په اتڼ کې اچوه لومړۍ پیل دریا واهونکې نجلۍ په ټپو سره وکړ:

لستوڼې وباسئ ګډېږئ
دغریبانو ښادي کله، کله وینه
باباته لاړې سوال دوکړ
په زړه دزه وم که دنور کول سوالونه
مرور مه ځه بیرته راشه
که ملامته وم ناغه به درکومه
پیزوان مې ستا په بریت کې بند شو
تر دروازې پورې بندي درسره تلمه
په سترګو ړوند شې راته ګوره
دچمچه مار په شان غړۍ درپسې وړمه

کله چې نجونې په اتڼ او په ګډه سترې شوې ګډه یې بس کړه، د ډوډۍ تیاری ونیول شو دراغلو میلمانو ښه قدر او عزت کیده له ډوډۍ خوړلو وروسته دجمشید پلار او ځینې نور خپلوان کورته راغلل، له کیناستو سره سم ورته خیبر دسمال راوړدجمشید پلارمخې ته یې کیښودا وپه خپلو کې یې یو او بل ته مبارکي ورکړه دجمشید پلار چې دسمال پورته کړ دې دسمال په ځای یې څو پیسې کیښودې ،دې دسماله په یوه کونج باندې دبېري شنې پاڼې تومبل شوي وې،دا په دې معنا چې شنه شي یعنې دزامنو مور شي، په بل کونج یې څو پچې تومبلې وې په دمانا چې مالداره شي،په بل کونج یې دوریجو دانې تومبلې وې چې وړینه شي،په بل کونج کې په یوه ګنډه کې مالګه تړل

شوي وه چې یو تر بل نمک شي دا په دې مانا چې دچا دکور مالګه چې وخوري یايي وڅکی نو دهغه کورولا سره به بدنه کوي،او دسمال په منځ کې یوه افغانۍ دسپینو زرو ګنډلي وه او همداشان په دسمال کې یوه خلته خواږه،یوه آینه،یوه شیشه عطر،یو صابون او پینځه هګۍ ایښودل شوي وې، دجمشید پلار له پاڅیدو سره ټول پورته شول، شورماشور شو له چانه چپل ورک ول،له چانه بکرې ورکې وې، خو ټول زیات خوشال وو ،دسمال یې یو وړلړه شیبه لا نه وه تیره شوي چې د ډزو اواز مې تر غوږو شو
،زه ژر کوټې ته لاړم وویریدم ماویل هسې نه چې کوم مشکل پیدا شوي وي، ژر مې جمشید ته تلیفون وکړ،په ورخطایي سره مې ترې وپوښتل،جمشیده ته...ته چرته یې ؟ دا...دا ډزې دڅه دي؟جمشید وخندل ای ساده زما انډیولان او دکلی ځوانان دي راغلي دي چې له مونږ سره خوشالي یو ځای ولمانځي، ته صبر بریښنا اړیکه مه پرې کوه لین کې اوسه، زه ژر ورځم چې هغوی ته دسمالونه ورکړم،ځکه دا زمونږ رواج دی چې څوک ډزې درته وکړي هغوی ته باید چې دسمال ورکړې، که ور یې نه کړې بیا درپسې خاندي، دجمشید خبرې مې اوریدې چې په یو چا باندې یې غږ وکړ،ژرکوه دسمالونه را واخله دباندې ځوانان راغلی چې هغوی ته یې ورکړو ،جمشید چې دباندې ځوانانو ته دسمالونه ورکول ځوانان ټول ډیر خوشال ول،جمشید ته یې مبارکی ورکوله،جمشید چې کله کورته داخیل شو ما تلیفون همغسې غوږ ته نیولی وو ، هرڅه مې اوریدل،چې جمشید غږ کړ آلو بریښنا اورې؟ماوویل هو اورم،ښه وبښه انتظارمې ډیر درباندې وکړ،خوزه درسره نور لین کې نه شم پاتې کیدای،ځکه چې میلمانه

زیات دي زه باید له هغوی سره په حجره کې کینم، ماوویل سمه ده ورځه ورشه له همزولو سره دکینه،زه به هم له ورینداري سره دکور دلوخو وینځلو اورا ټولولو کې مرسته وکړم،جمشید وویل بس یوائې دا سندره خو واره چې په انګړ کې یي نجوني غړوي او ګډا ورته کوي سندره لړه واوره کله چې ستړي شوي اړیکه دپرې کړه زه به ستا لپاره یوه شیبه تم شم چې سندره واورې زه به بیاحجرې ته لاړ شم،جمشید چې انګړته ورنیژدې شو داسندره مې واوریده،
دسمال یي راوړ ځنډي پې پورې
پې بوره مه شې دهلک مورې
دنجونو شور،دنجونو خانداګانې،دنجونود چک، چکو اوازونه مې هم اوریدل،زه زیاته خوشاله وم نه مې غوښتل چې اړیکه پرې کړم له یوې خوا مې په تلیفون کې پیسې نه وې اوله بلې خوا جمشید هم حجرې ته ، ته ځکه مې اړیکه مې پرې کړه.

لسم څپرکی

دسهار اته بجې وې زه او ورینداره دکورپه کارونو بوختې وو چې خیبر دمورله کوټې را ووته رباندې غږ یې: بریښنا یوځل دلته راشه کار درسره لرم،کله چې ورغلم خیبر راته وویل کینه دلته چې یو څو خبرې درسره شریکې کړم، دجمشید پلار دولور پیسې ټولې راکړې دي، اوستا هم ټول کالی اوسامان پوره شوی دی، درې څلور ورځې وروسته شاید ستا نکریزوشپه شي،ایا ته په دې باندې راضي یې؟زه غلې وم هیڅ مې ورته نه شول ویلی،خیبر یو ځل بیاوویل بریښناهیله کوم ځواب راکه ایا ته راضي یې یانه؟زما په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ، مور مې سترګو ، سترګو سترګو ته کیده ما ویل که مور مې اوس ژوندی وای څومره به خوشاله وای خو افسوس چې مور مې ارمانجنه ګورته لاړه،دمور مې څومره ارمان وو چې زما واده په خپلو سترګو ووینې، په ډک زړه مې خیبرته ځواب ورکړ هو زه رضا یم، جمشید بیاوویل کوم شیان چې تاته اخیستل شوي کوم شی خوبه پکې کم نه وي؟چې درته وایې خلم ما یواځې دسر په خوزولو ځواب ورکړ چې نه، خیبر پورته شوو راته یې وویل:بریښنا تر څو چې زه ژوندی وم هیڅ کوم کار ته خفه نه شې،زه به تر اخرې سلګۍ ستا په خدمت کې وم،خیبر په تلو کې یوځل بیاوویل بریښناکه څه ته د ضرورت شو ماته تلیفون وکړه زه یوځل بازار ته ځم سودا اخلم بیرته ژر راځم،ما ورته وویل سمه ده په مخه دښه،خیبر چې لاړو زه یوځل بیا سوچونو او فکرونو په مخه کړم، دمورهره خبره به مې په ذهن کې تا و راتاو شوه زړه مې راډک شو غوښتل مې چې دمور قبر ته لاړه شم

خو رایادشول چې خیبر بازارته لاړو ،وریندار به مې پرې نه ږدي خیبر ته مې تلیفون وکړ ،که ډیر لرې نه یې تللی یو ځل راستون شه،ما یو ځل دمور قبر ته بو ځه،خیبر وویل دادی لیونی درغلم ،بو به دځم،لږه شیبه وروسته خیبر راغی زه سیده دمور قبر ته ورسولم ، کله مې چې په مور دلی خاورې ولیدې په ژړا شوم، مورې ولې دې دومره ژر یواځې پریښودم، مورې ستا دغیږې په شان نرم ګرم ځای به بیازه په خپل ژوند کې هم پیدا نه کړم، نه به بیا ستا دغیږې بوی زما تر سپوږمو را ورسیږي،مورې کوم ارمان چې تا درلوده هغه پوره شو خو ستا په نه شتون کې،مورې اوس که د دنیا ټولې خوشالی ماته راکړی زه به یې څه کړم،خدایه زه دولې دومره بد بخته پیدا کړم؟ولې؟ ولې؟په څه ګناه؟ په ما کې دڅه لیدلي وو چې دبد بختیو ډکې دنیا ته د راوستم بیا د یواځې پریښودم،تا اوبابا دواړو زه یواځې پریښودم ،ولې؟ اخیر ولې؟زه به موهم له ځانه سره بیولي وای، خیبر په اوږه لاس راکیښوده، راته یې وویل بریښنا بس که نوره مه ژاړه، کله مې چې خیبرته سترګې ورپورته کړې، دخیبر تورې سترګې تکې سرې اوښتې وې، سترګو کې یې اوښکې ډنډ ولاړې وې زما زړه نور هم را ډک شو ، دپلار قبرته ورنیژدې شوم، په سلګو مې وویل پلاره !پلاره تاته وایم مورکه یواځې پریښودم رانه لاړه تا ولې یواځې پریښودم؟ تا ولې زه له ځانه سره نه بیولم، پلاره زه پوی شوم چې زه په تانه وم ګرانه پلاره که درباندې ګرانه وی زه به دولې دې دنیا کې یواځې پریښودم،پلاره تا ولې زه دځناورو په وړاندې یواځې پریښودم؟ولې اخیر ولې پلاره ولې...نورنو په ځان نه یم پوی شوي،دمازدیګر وخت وو چې سترګې مې پرانیستې زه په هدیره کې نه وم په کوم بل ځای

کې وم ديوال ته ښه زيره شوم سترګې مې سره وومښلې، چې له سترګو نه مې سوک لرې کړ مخامخ مې سترګې په خيبر ولګيدې، چې په يو کټ باندې ناست وو، سترګې مې بيرته پټې کړې په ذهن کې مې زيارت ته تګ هلته زما ژړا د خيبر معصومه څيره ايځوا دې خوا کيدل پوي شوم چې په ما باندې په زيارت کې څه شوي دي، دا ځل مې چې سترګې پرانيستې خيبر زما سرته ولاړ وو زه و شرميدم سمد ستي پاڅيدم په سر مې ټيکرى سم کړ، خيبر وويل څنګه يې بريښنا اوس خو به درباندې سرنه ګرځي؟ما ورته په ارامه وويل نه خيبره اوس ښه يم، خيبر دواه را واخيسته دواه يې را کړه له دواه خوړلو وروسته خيبر دباندې لاړ وريندارمې کوټې ته راغله زما د صحت پوښتنه يې وکړه، ما هم ورته ډاډګيرنه ورکړه، وريندارې راته وويل ګوره بريښنا دومره زړه خوراک ته ضرورت نه شته ولې دومره زړه خورې؟سبا يا بله ورځ دې دنکريزو ورځ ده ښه خوره ښه ښبنه ځکه ته د دې رنګ ته وګوره چې تک زيړ او ښتى دى لکه کورکمان سبا به نجوني وايي چې په کور کې يې نهاره کينولې وه څه يې ورکول نه، او که مونځ دنه وي کړى پورته شه لمونځ وکړه لږ په کورکې قدم وواهه چې فکر دبدل شي، ما ورته وويل سمه ده وريندارې، زه پاڅيدم له اودسه او لمانځه وروسته نغري ته لاړم، ما ويل چې لږ کار وکړم خو وريندارې منع کړم، زه هم ډيره حيرانه شوم، هغه وريندار ه چې په ما يې ظلم کوه هغه وريندار ه چې له مانه يوه ډوډۍ سوي وه د هغې په وجه يې زما لاس په سره تبۍ ونيوه، نن هغه په خپله کار کوي ما کار کولو ته نه پريدي راته ويي چې ارام وکړه يا په کور کې ايځوا دې خوا قدم وواهه چې فکر دبدل شي، دا ټول د خيبر برکت وو چې دوريندارې چلند له ما سره

ښه شوی وو ،خو دوصال ورور مې ګیله کیده ځکه اوس یې ډیر غرض راباندې نه کاوه، کله کله به راغی پوښتنه به یې رانه وکړه چې څه ته به ضرورته نه لرې، خو ترنن ورځې پورې مې ترې نه یوه خوږه خبره هم وانه وریده ،چې خورې که مور اوپلار دنه شته ته مه خفه کیږه زه به دومره مینه درکړم چې دمور او پلار مینه به دهیره شي،خونه ورونږو ته مې خدای دا نه وو ورښودلي،خوبیا هم دوصال ورور نه په دې راضي وم چې په کور کې خو یې داوسیدو ځای راکړ دخیبر خبره خو یې ومنله کني خدای خبر زه به اوس په کومو درو سر وای.

یولسم څپرکی

سهار چې له خوبه راپورته شوم وریندارې مې دکور زیاتره کارونه کړي وو، دانګړ په صفایی باندې بوخته وه ورته مې وویل وریندارې نن ډیره په وخت پورته شوې یې او دکورصفایي د هم ډیره کړې ده، نن بیا څوک میلمانه دي که ولې دومره مصروف یې؟وریندارمې وخندل په خندا یې وویل: بریښنابیګاه ته ستا دنکریزو شپه ده،له وریندارې وشرمیدم سترګې مې ښکته کړې په شرمیدلو قدمونو روانه شوم بیرته کوټې ته لاړم،ژرمې جمشید ته تلیفون وکړ:آلو بریښنا څنګه یې؟ ماوویل: زه ښه یم زه چې ستا پوښتنه ونه کړم په خدای که ته مې پوښتنه وکړې، جمشید ځواب په بیت سره راکړ:
لکه باران مې په زړه خوږ خوږ وریدلې راغلې
عمر د ډیر دی همدا وس مې یادولې راغلې
ماوویل:نه،نه،نه یې منم ته ماته دروغ وایې هر وخت درته زه تلیفون کوم، کومه ورځ تاراته تلیفون کړی؟ولې دزه خبره نه کړم چې نن مونږ هلته درځو نن د دنکریزو شپه ده، جمشید وخندل او وه یې ویل:داځکه چې ما خیبر خبر کړی دی هغه ته مې ویلي دي ما ویل ته چې یو ناڅه خبره شې خوشالي به دیو په دوه شي،ښه سمه ده بریښنا زه اوس مصروف یم یو دوه موټرې را غواړم چې دکلی نجونی او ځوانان بیګاه ته هلته درځي پکې داوس له پاره دې په خدای سپارم دالله پامان،جمشید اړیکه پرې کړه زه یو ځل بیا خیالونو اوسوچونو په مخه کړم،مور اوپلار مې سترګو ته نیغ ودریدل ما ویل کاش چې اوس مې مور اوپلار ژوندي وای، کاش چې نن یې زما دنکریزو په

شپه كې برخه اخيستې واى،زه لا په همدې فكرونو كې وم چې دفكر لړۍ ته مې خيبر دپاى ټكى كېښود زما دفكر لړۍ يې وشلوله،راته يې وويل برېښنا دڅه وخته درته له برنډې نه غږ كوم خوته ځواب نه راكوې نه راته غږ كوې،ولې بيا په كومو فكرونو كې غرقه تللې يې، الله ژركوه پاڅه چې ميلمانه را روان دي مور مې دكور هرې برخې ته ښه توجه كړي خو حجره لا همغسې خيرنه ګډه وډه پراته ده،زه ژر پاڅېدم جارو مې رواخيسته دحجرې په صفايى مې پيل وكړ حجره مې ډېره په بېړه بېړه پاكه كړه ما ويل هسې نه چې زه په صفايي بوخته وم دوى راورسيږي، همداسې وشول څنګه مې چې حجره صفا كړه زه كورته روانه شوم چې دموټرو شور مې ترغوږو شو ،په چټكو قدمونو كورته لاړم،وريندار مې په نغري كې په كار كولو بوخته وه زه هم ورغلم ورته مې وويل: وريندارې كه كوم كار پاتې وي امر كوه چې وه يې كړم وريندارې مې وويل نه برېښنا غزلې او قصيدې اوس راته تليفون كړى وو چې مور در روان يو لاره كې يو ته لاړه شه دځان غم دوكړه زه هم لاړم ځان مې ښه سينګار كړ جامې مې بدلې كړې، دغرمې يولس بجې كيدونكې وې چې دنجونو شور مې تر غوږو شو كله مې چې له كړكى دباندې وكتل ډله نجوني را روانې وې تمبل يې واهه ښې په شور چك چكو او خنداګانو سره كورته راغلې، وريندار مې مخې ته ورغله له هغوى سره يې ستړې مشي وكړه په راغلو نجونو كې مې په غزلې او قصيدې هم ستركې ولګيدې، ځينې نجونې په انګړ كې كيناستې او ځينې ما پسې كوټې ته راغلې، چابه راباندې ټوكې كولې چابه ويل چې نن د وروستى شپه ده دې كور كې كه خير وي سبابه، به دې له دې كور نه په سره جوړه كې وړو ، زه ټيټ

سرغلي ناسته وم دوی چې كله ستړي شوې دباندې لاړې خو ورسره جوختې نورې نجونې كوټې ته راغلې خو بخت مې ښه وو ځكه چې قصيده راغله ورته يې وويل چې ډوډۍ تياره ده ډوډۍ وخورۍ بيا چې څه كوی،راغلي نجونه په ډليز ډول بيرته دباندې لاړې،ما اوغزلی په كوټه كې يوځای ډوډۍ وخوړه،غزلې وويل بريښنا خورې دجمشيد سره په كوژده او واده كولو زياته خوشاله ښكارې، ماورته وويل: ولې ما داسې كوم كار كړی چې تاته پرې خوشاله ښكاره شوي يم؟غزلې وويل بريښنا دنكريزو په شپه نجونې ډيرې خفه وي په زړو جامو كې ناسته وي خپل كور ترې پاتې كيږي دبل كور اينګور كيږي،خو چې موږ تاته ګورو ته دنكريزو په شپه داسې ښكارې لكه ناوې،ما ورته وويل زه له دې نه څه خبره وم ماته خو ورينداري وويل لاړه شه جامې دبدلې كړه او ځان دسينګار كړه ماخوځكه ځان سينګار كړ،غزلې وويل: بريښنا !ته زما په خبرو خفه شوې؟ مه خو هسې ټوكه درسره وكړه،

نه غزلې ولې به دومره ژر خفه كيږم،زه او غزله د ډودۍ په خوراك بوختې وو چې ورينداري راغږ كړ: غزلې !وه غزلې !دلته راووځه چې دا لوخي سره ټول كړو، د ډوډۍ خوړلواولمانځه كولو وروسته نجونې كوټې ته راغلې له لاسه يې ونيولم دنجونو منځ كې يې كينولم لومړی يې ښې ډيرې ټوكې راباندې وكړې نوره يې ژړا ته نيژدې كړې وم وروسته يې سندرې ويل پيل كړل، دماسپيښين نه نيولې دمازديګر تر لمانځوپورې او له هغې نه ور هاخوا يې بيا تر ماښام پورې سندرې او ګډاګانې وكړې،دما خوستن د ډوډۍ خوړلونه وروسته يوه پيغله چې الله ورته ډيره ښكلا وركړې وه راغله زه يې له

لاسه ونيوم راته يي وويل: همدومره بس وه چې په ارامه كيناستې، راځه دباندې براندې ته چې ټولې نجونې ستا په انتظار دي چې نكريزي درته پورې كړي، دپيغلونجونو دټولي په منځ كې يي كينولم،لومړۍ ګوته راته همدې نجلۍ سره كړه چې له كوټې نه يي را ويستم،هرې پېغلې نجلۍ دا هڅه كوله چې ګوتې راته وتړي ځينې نجونې ناستې وې ګوتې يي تړلې او ځينو نجونو په ګډه سره دا سندره وايله:

شپه ده د نكريزو جينكۍ تمبل وهينه
خلك دهر خوانه په واده راغلي دينه
نن په دې نكريزو كې د مينې شمعې بلې دي
پيغلې په واده باندې راغلي ډلې ډلې دي
همځولي خوشاليږي نن په ضد ګډا كوينه
خلك دهر خوانه په واده راغلي دينه

شپه به نيمايي ته رسيدلي وي چې نجوني به يوه، يوه له كوټې نه واتله ،ځكه چې ډيرې ستړي شوي وې،ځان ته به يي دبسترې غم كوه چې ويده شي،ټولې نجونې څملاستې ما سره كوټه كې غزله ،قصيده او څو نورې نجونې پاتې وې مونږ ته هم خوبونه راغلي وو ځايونه موسم كړل چې ويده شو.

دوولسم څپرکی

مابیګاه شپه هیڅ خوب ونه کړ ټوله شپه مې له جمشید سره په خیالونو او فکرونو کې تیره کړه له جمشید سره د مینې په ټال زنګیدم ،نن سهار سر راباندې ډیر درونږ وو ځمکه رانه تاویده په ځان نه پوهیدم چې څه وکړم، خوښه وه غزله راغله راته یې وویل ولې داسې خفه او غلي ولاړه یې، ، ماورته وویل:هسې غزلې لږه ښه نه یم سر مې درونږ دی ځمکه رانه ګرځي،غزلې راته وویل: ورشه ژر،ژر ولمبه اوبه مې درته تیارې کړې دي روغه جوړه به شې،زه وشرمیدم په بنده ،بنده ژبه مې وویل:غزلې زه...زه خونه...نه غواړم چې ولمبم،ولې نه غواړې ژر کوه ستا جوړول بیا ډیر وخت نیسي، مابیا وویل:نه...نه...زه به هیڅ کله هم ونه لمبم،غزلې ته غوسه ورغله له لاسه یې ونیوم راته یې وویل ژر کوه چې نا وخته کیږي، دغزلې خبره مې وومنله ماویل هسې نه چې اوس رانه غزله خفه شي،ژر،ژر مې په سر اوبه راتیرې کړې د سر ویښته مې لا وچ شوی نه وو چې غزله راغله سر یې راته ګمنځ کړ، غزلې راته وویل ګوره نن به ته دبل کورته ځې هلته به ته داسې خورې، داسې څښې،داسې به کوې ،داسې به نه کوې،نوره له مانه ته خپله ښه پوهیږې،مور لا خبرې کولې چې یوه په عمر پاخه یامشره ښځه راغله راته یې وویل لورې راځه ،له لاسه یې ونیوم په انګړ کې چې ډله ښځې نا ستې وې دهغوی په منځ کې یې کینولم،ښځو بیا سندرې شروع کړې یوې ښځې ټیکری رانه لرې کړ، ګمنځ یې رواخیسته چې سر راته کوڅۍ کړي اول خومې زړه ډیر سره

ټینګ کړ خو چې کله نجونو له دریاسره یوځای داسندره شروع کړه چې:

دوه ، دوه تاره اخله سر یي ورو ،ورو بیلوه

په نخرو یي بیلوه

ماته ژړا راغله له ډیرې هڅې سره،سره مې بیاهم ژړا تم نه کړه،زما له سینګار نه وروسته خیبر او قصیدې دلاسه ونیوم په ګلپوش موټر کې یي کینولم دموټر په مخ سیت کې خیبر ماسره شاته دجمشید مور او وریندار ه راسره کیناستې کله چې موټر دکورنه دباندې شو، دوه دقیقې مزل به مو لا نه وی کړی چې په کوڅه کې ډله ځوانان ولاړ دي، کوڅه کې یي کاڼي اچولي لاره یي بنده کړې وه دکوڅې بل سر کې یي یوه هګۍ ځوړند کړې وه، ځوانانو ویل چې تر څو مودا هګۍ ویشتلی نه وي تاسو ناوی نه شی وړی،ټوله کوڅه اوس واده ته راغلي وړو او زړو په سر اخیستې وه،له هر موټر نه خلک را کوز شوي ول،دا په موږ کې رواج وو که هګۍ به د وویشته ناوي به د همداسې وړه که وه به دنه ویشته نو ځوانانو به چې د څومره پیسو غوښتنه وکړه ورکولې به دې،درې څلورو ځوانانو هڅه وکړه چې هګۍ وولي خو ونه توانیدل خو په ورستیو کې یو ځوان چې دنګه نری ونه یی وه ټوپک یي له بل ځوان نه واخیسته نخه یي پرې برا بره کړه په لومړي ډز سره وتوانیده هګۍ یي وویشته،ټولو ځوانانو ورته چک چکې ووهلې،لاره یي خلاصه کړه خو خیبربیاهم ځوانانو ته دثوبات لپاره پیسې ورکړې، ټول خلک بیرته موټرو ته پورته شول روان شوو ،کله چې له دې کوڅې نه ورتیرشوو پراخ میدان وو یعنې لاره ازاده وه هر موټروان په دې هڅه کې وو چې دبل نه مخکې شي،په

ټوله لاره کې دموټروانانو همدا حال وو کله به یو ګاډی مخکې شو کله بل، کله چې د جمشید دوی کورته ورسیدو زه یې له موټرنه ښکته کړم دکورنه بهر دټوپکو دډزو اوازونه پورته شول هر لور ته دټوپکوډزې کیدې له مانه نجونې را تاو شوې یوه دایره یې جوړه کړه ځینې راسره خوا کې کیناستې او نورې ټولې نجونې چا چې اتڼ زده وه داتڼ په دایره کې داخلې شوې،له اتڼ سره یوځای داسندره وایله چې:

ودریږه سرتوره چې دټوله ووینم جلۍ

نه د پیژنم جلۍ

ودریږه سرتوره دا جلکۍ دغره له سره ده

تکه شنه کوتره ده

دام به ورته کیدم بیابه لوبې پرې کوم جلۍ

نه د پیژنم جلۍ

ودریږه سرتوره دجلکۍ زلفې ماران دي نا

واړه ښاماران دي نا

راشه ما پرې وخوره زه اوده درته لرم جلۍ

نه د پیژنم جلۍ

کله چې دنجونو دې ډلې اتڼ او سندره بس کړه، بیابله ډله نجوني اتڼ ته پورته شوې

له اتن سره یې سمه دا سندره پیل کړه:

اتڼ دی ګډا ده دپیغلو شور ماشور دی

تمبلونه غړیږي واده زما دورور دی

اخ شنانئه مبارک شه مبارک

کله چې جلۍ ښې ستړي شوې کیناستې اتڼ یې بس کړخو زما غوږوته دماشومانو او ښځوشور ماشور سره، سره بیاهم دسندرو او ډول اواز راته بیا ورسته پوی شوم چې دباندې ځوانان هم په اتڼ نڅا او سندرو بوخت دي، ماشومانو په کورکې کله یوې خوا منډې وهلې کله بل خوا ،زه هم نوره په ناستي ستړي شوي وم، دجمشیدمور او وریندارې لاس راکړ کوټې ته یې بوتلم،دغرمې ډوډۍ او دماسپیښین لمانځه نه وروسته په کورکې شور ماشور داول نه کم شوی وو دښځو او سړو ګڼه ګوڼه هم کمه وه،کلیوالو نجونو یوځل بیاسندرې ویل پیل کړل ترماخوستنه یې اتڼ سندرې او ګډا کوله.
لنډه ده چې دنکاخ وخت را ورسیده په نورو قومونو کې دا رواج دی چې د واده په دریمه یا په څلورمه نکاخ تړي،خو زموږ په قوم کې نکاخ همغه دواده په شپه تړل کیږي،کله چې دکلي ملا امام او دکلي څو نورو کسانو د ډوډۍ وار تیر شو، نو ملا امام یو کس زما دخپلوانو نه اوبل دجمشید دوی خپلوانو نه کورته را ولیږل،له مانه یې دنکاخ دپلار پوښتنه وکړه چې دنکاخ پلار دڅوک دی؟زه غلې وم څه مې ونه ویل هغوی یوځل بیاوویل: دنکاخ پلار دڅوک دی؟زه بیاهم غلې وم دریم ځل یې بیا راته وویل: دنکاخ پلار دڅوک دی؟کله یې چې له مانه ځواب وانه وریده دواړه پورته شول دې کې ځینوشوخو نجونو وخندل، زه اول پوی نه شوم چې ولې یې وخندل، خوچې راغلوځوانانو ته مې سترګې ورپورته کړې دیو ځوان په لمنه پسې یوه نرۍ خو اوږده رنجه تړل شوې وه کله چې دنجونو خندا نوره هم تیزه شوه، دواړو چې شاته مخ را واړوه په لمن پسې یې اوږده رنجه ولیده وشرمیدل زر له کوټې ووتل،خو دقیقې لا نه وې تیرې چې بیرته

بیا راغلل،خومابیاهم دنکاخ پلار انتخاب نه کړ،په دریم ځل چې راغلل ټینګاراو غوسه یې زیاته شوه ما ورته دنکاخ پلار په ګوته کړ ټولو نجونو ورته مبارکي ورکړه،دواړه بیا ملا امام ته ورغلل،داچې زه هلته موجوده نه وم نوره به درته دجمشید دخولې خبره وکړم چې له جمشیدنه ما پوښتنه وکړه چې زما دنکاخ پلارچې درغلو ملا امام او تا څه ورته وویل؟جمشید وویل کله چې ستادنکاخ پلار راغی ملا ترې پوښتنه وکړه چې له کوم ځای نه راغلی؟دواړو ځوانانو په غبرګو اوازونو سره وویل:چې دښار عدالت نه،ملا ورته وویل څه مو را وړل؟دوی وایي شرعي وکالت،ملاصاحب بیا ورغبرګه کړه،دچا په نامه؟ځوانانوبیاپه یوه اواز وویل دجمشیدخان په نامه،ملاصاحب دنکاخ رسمي مراسم پیل کړل خطبه یې وویله،دنکاخ پلارته یې مخ رواړوه برېښنا دامید لور چې په دې نامه بله لور نه لري تا جمشیددایمل زوی ته په شرعي نکاخ ورکړې ده ور دکړه؟دنکاح پلار وویل هو مابرېښنا دامید لور جمشید دایمل زوی ته په شرعي نکاح ورکړې وه ور مې کړه،داسوال او ځواب درې ځلې تکرارشو، جمشیدراته وویل چې بیا ملا صاحب ماته مخ را واړوه راته یې وویل:تابرېښنا دامید لور چې په دې نامه بله لور نه لري په شرعي نکاح تا قبوله کړې وه قبوله دکړه، ماورته وویل هو ماقبوله کړې وه قبوله مې کړه،له شیرنی ویشلو او دعا کولو وروسته ملا صاحب خپل کورته لاړو نجونې هم ستړې شوي وې،یوه،یوه به له کوټې نه وتلې یواځې پینځه شپږ ښځې کوټه کې راسره پاتې شوې، دوو نجونو زه له لاسه ونیوم دجمشید تر کوټې یې ورسولم دروازه یې راته خلاصه کړه کوټه کې یې کینولم دوی بیرته رانه لاړې،زه کوټه کې

یواځې وم ترا وسه جمشید کوټې ته نه وو راغلی، لس پنځلس دقیقې وروسته جمشید هم راغی له سترې مشې وروسته یې دوه رکعته دشکرانې لمونځ وکړ دعایې وکړه جاینمازیې ټول کړ میخ ته یې زوړند کړماته یې مخ رواړوه غلی شان موسکی شو.

دیارلسم څپرکی

دجمشید سره مې دژوند پیل ډېره ښه وو زه او جمشید په خپل ژوند ډېر خوشال وو ، خوله ما او جمشید نه مې خسر او خواښې ډېر خوشال ول دګډ ژوند شپې ډېرې ښې مخ په وړاندې رواني وې،زه چې دجمشید کورته راغلم له ډېرو کړاونو نه په امن کې شوم،زه اومورمې د دې ورځې په ارمان وو خو افسوس چې مور مې ارماني ګورته لاړه زما د واده شپې او ورځې یې په نصیب کې نه وې،د وخت په تیریدو سره الله پاک په ما او جمشید باندې یوه لور ولوروله چې نوم یې جمشید مینه کیښوده،لکه څنګه یې چې نوم مینه وه همداسې له مینې ډکه خواږه ګلرنګه ګلورینه وه په نیکه اونیاباندې ډېره ګرانه وه مینه به چې نیکه له غیږې ښکته کړه نیابه په اوږه واړوله چې هغې به ښکته کړه بیاپه جمشید پورته، پورته الوزوله،یوه ورځ چې جمشید بازارنه راغی مینې ته یې څو نانزکې دوه کوچني موټرګي راوړل مینه ډېره زیاته ورته خوشاله وه ما جمشید ته هسې په ټوکه وویل:جمشیده مینې ته دموټرې اونانزکې راوړې ماته دهیڅ رانه وړل ولې؟جمشید وخندل په خندا یې وویل تاته مې څه ډالۍ راوړې لږ وروسته به یې درکړم،زما ورته اندیښنه شوه ورته وو مې ویل نه زه اوس غواړم چې وه یې ګورم اوس یې راکړه،جمشید راته هیڅ ونه ویل لومړۍ دمور کوټې ته لاړو خو چې موریې ویده ولیده بیرته خپلې کوټې ته راستون شو،زه هم ورپسې ورغلم ورته وومې ویل جمشیده ژرشه راته وویه ماته دڅه ډالۍ راوړې ده، جمشید وویل راشه چې ډالۍ درکړم، کله چې ورنیژدې شوم لاسونه یې رانه چاپیر

کړل، په دواړو مخونو یې ښکل کړم او... راته یې وویل: بس تاته مې دا ډلۍ راوړې وه، ماورته وویل نه رښتیا وایې؟جمشید وویل هونو زه بیادرته دروغ وایم، غوسه راغله ورته مې وویل په خدای که د همداسې پریدم، خوا کې مې دګلونو ګلدسته ایښې وه هغه مې رواخیسته جمشید پوی شو چې ګوزار راباندې کوي نومخکې له مخکې له کوټې نه په منډه ووته ما ګلدسته په خپل ځای کیښوده ورپسې منډه مې کړه، جمشید په انګړ کې کله یوې لورې ته منډې وهې کله بل لوري ته هر کله چې ستړی شو بیرته کوټې ته ننوته زه هم ورپسې ورغلم څنګه چې زه کوټې ته ننوتم سمه دجمشید مور هم دخوب نه رویښه شوه راغله، جمشیدته یې وویل څنګه مو دوړو ماشومانو غوندې منډې شروع کړې دي څه خبره ده؟مخکې له دې چې جمشید ځواب ورکړي ما ورته وویل موري جمشید له بازار نه نانزکې او موټرګي راوړي ما ورته وویل جمشیده ماته به دڅه نه وي راوړي؟ده راته وویل ولې نه راوړي مې دي، ماغوښتنه ترې وکړه چې راښکاره یې کړه ورته اندیښنه مې شوه، ده راته هیڅ ونه ویل کوټې ته لاړو زه چې ورپسې ورغلم بیا مې ورته وویل څه د راوړی دی اندېښنه مې ده ورته، ده راته وویل راشه واخله چې دریې کړم کله چې ورغلم ده...ده رانه...خبره مې همداسې نیمګړې پریښوده وشرمیدم، خواښې مې راته وویل ووایه بیایې څه وکړل څه یې درته راوړي ول، مابیا وویل: موري آغه...ده...ده رانه...لاس...بیا هم ونه توانیدم، جمشیدراته وویل اوس تکړه شه ورته ووایه آغه، آغه مه وایه، داځل مې خبره بدله کړه نه هیڅ یې راته نه وو راوړي، خواښې مې وویل ښه چې څه یې درته نه وو راوړي بیاد داژبه ولې بنده بنده کیږي؟په بنده، بنده ژبه

مې وويل:ده آغه...آغه ده ويل بس موري هسې ده رانه...رانه لاس...لاسونه تاو كړل ښكل يې كړم، خوابنې مې وخندل او وه يې ويل ولې لورې ته له دې بله ښه ډالۍ غواړې؟زه وشرميدم سترګې مې ښكته واچولې، او وه مې ويل موري ته هم له ده كمه نه يې، ته هم دې ده ملاتړ كوې، خوابنې مې وويل ولې لوري ته په دې خفه شوې زه په دې ويارم زه خو په دې خوشاليږم چې الله د تل ستاسو ترمنځ همداسې مينه او محبت ولري ،په ژوند چرې هم سره خفه مه شئ،ماوويل نه موري زه به ولې خفه كيږم، خو جمشيد ګرم وو چې لومړۍ يې راته وويل چې ډالۍ مې درته راوړي وروسته چې كوټې ته ورغلم هيڅ يې راته نه وو راوړي،ده خپل زړه يخ كړ اوبس موږ لا په خبرو بوخت وو چې د كور دانګړ دروازه وټكيده جمشيد ژر دروازې ته ورغی دروازه يې خلاصه كړه دباندې ورووته دلږ ځنډوروسته خيبر او جمشيد يوځاى كورته راننوتل،زه په منډه مخې له ورغلم ،له خيبر سره مې سترې مشې وكړه راته يې وويل چې اوس خو مې پوښتنه هم نه كوې بريښنا خورې،ما ورته وويل خيبره وروره يوه شيبه مې هم نه يې هير كړى،زه به ستا ښيګړه ستاهمكاري هيڅ كله هم هيره نه كړم، زما خبرې لا خلاصې نه وې چې خوابنې مې راته وويل بريښنا لوري ته خو كيناستې ژر پاځه يوه پياله چاى ورته تيار كړه،ما وويل سمه ده موري تياري جوش كړي اوبه په نغري ايښي دي په څو دقيقو كې به يې تيار كړم،ژر،ژر مې چاى تيار كړجمشيد خيبر او خوابنې ته مې پيالې ډكې كړې خيبر چاى ډيرپه بيړه بيړه وڅښه پاڅيده،جمشيد ورته وويل ولې د چاى دومره په بيړه بيړه وڅښه او پاڅيدې؟خيبر وويل جمشيده پلار مې راته وايلي وو چې نن بايد لږوختي كورته

راشې،که ورنه شم بیابه راته غوسه وي، خیبر رخصت واخیسته اولاړو ،زمالورمیني او دجمشید خور اوربۍ په انګړ کې سره لوبې کولې،جمشید له موره یو وو دوه خویندې یې وې چې یوه یې واده شوې وه اوبله همدا کوچنۍ اوربۍ وه له جمشید نه وروسته دجمشید نه کوم ورور پیدا شوی وو نه کومه خور موریې شنډه شوې وه له ډیرو دواه ګانو خوړلو او له ډیرو زیارتونو ګرځولو وروسته ورته خدای اوربۍ ورکړه چې اوس دشپږو کالوه له میني سره یوځای په انګړ کې لوبې کولې، جمشید پاڅیدو داوربۍ او میني په لور ورنیژدې شو ، دهغوی دلوبو ننداره یې کوله زه او خوابښي هم ورنیژدې شو ، میني دواړه لاسون په ځمکه ایښي وو خو اوربۍ یو لاس ځکه اوربۍ به له سندرې سره یوځای ګوته کله په یو لاس کیښوده کله په بل لاس داسندره یې وایله:

اکوبکو سرسیندکو
غوا مې لاړه په ترپکو
یو ملوک وو یو سلطان
غشی ولي په میدان
دامیدان مې داسې ښکلی لکه ستور داسمان
چونږوبښو سور سالومی توره کونج
کله چې اوربۍ سندره وویله بیا میني هغه سندره پیل کړه چې:
پلار مې تللی دی درې ته
رابه شي غرمې ته
ماته به آلو راوړي
آلوبه ورکړم غوا ته

غوا به ماته پیۍ راکړي
پیۍ به ورکړم سین ته
سین به ماته ورور راکړي
وه وروره پیدا شه
پاس په غونډۍ ډزې دي
ګډې وډې ورځې دي

کله چې مینې دا سندره وویله دواړه په خندا شوې د مینې سندرې سره مور هم وخندل، دوی چې مور په خندا ولیدو دواړو لوبه بس کړه زمور په لور یې را منډې کړې،مینې وویل مورې دچا سندره ښکلې وه چا ښایسته سندره وویله ما که اورې،زه ورتېته شوم دواړه مې ښکل کړې ، وومې ویل لورې ستاسو دواړو سندرې ډیرې ښکلې وې، دواړو ډیرې ښکلې زمزمه کړې،مینې او اورۍ لاسونه ډیر خچن کړي وو دواړه مې له لاسه ونیوې مخ لاسونه مې پرې وویناځل جامې، مې پرې بدلې کړې، دکوټې نه دباندې دجمشید پلار ایمل دجمشید مور او په خپله جمشید دفراغت په اړه غږیدل چې باید څه ډول مراسم ونیسو،دوی دریو واړو په خپلو کې سلا او مشوره وکړه،جمشید وویل پلاره زه به اوس لاړ شم بازارته خیبر به هم له ځانه سره ونیسم سودا به واخلم، دفراغت په ورځ به بیا ډیر مصروف وم،سودا اخیستلوته به بیا وزګار نه شم،جمشید بازارته په سودا اخیستلو پسې لاړو خوابښې مې کوټې ته راغله راته یې وویل:بریښنا لورې سبا دجمشید دفراغت ورځ ده راځه چې په ګډه سره دکور صفایي وکړو سبا به نورو کارونوته وزګارې وو،ما ورته وویل مورې ته ترې خلاصه یې زه چې یم تاته کوم ضرورت نه شته،خوابښې مې وویل نه

لورې زه هم وزګاره يم په همدا سې ناستي به څه وکړم، په ګډه سره به کار وکړو، ما او خوابني مې دکور دټولو برخوصفايي وکړه، لا مودمه جوړه نه وه چې جمشيد او خيبردواړه راغلل،له بازارنه يې سودا راوړه له ستړي مشې او پوښتنې وروسته زه پاڅيدم چای مې برابرې کړپه ډير خوند سره مو په ټوکوټکالو چای وڅښه،خيبر وويل جمشيده زه به اوس لاړ شم سبا به انشاالله وختي دګلپوش موټر سره يوځای راځم که خيروي،له همدې ځای نه به بيا يو ځای ښوونځي ته لاړ شو، خيبر مو رحصت کړ، جمشيد ډير خوشال وو چې سبايي د دولسم ټولګي نه دفراغت وروستی ورځ ده، دما خوستن ډوډۍ نه وروسته مو چای ډيرپه خوشالی سره وڅښه،ځکه جمشيد دجمشيد مورو پلار او همداشان زه ډير زيات خوشال وو،سباکه خير وي جمشيد له دولسم ټولګي نه فارغيږي، پلار يي له جمشيدنه پوښتنه وکړه زويه دخپل فراغت په اړه داندیولان او خپل خپلوان خبر کړي دي،جمشيد وويل پلاره بې غمه اوسه دومره اندیولان او خپل خپلوان مې خبر کړي دي چې په خدمت به يي ستړی شې،پلار يي ورته وويل زويه ډير ښه دې کړي دي دا زما ارمان وو چې ستا دفراغت په ورځ به زه ډير لوی مراسم جوړوم،که خدای کول دا ارمان مې پوره شو کله يي چې ساعت ته وکتل ډير ناوخته وو، وه يي ويل چې نن بايد دنورو ورځو په نسبت وختي ويده شوي وای خو خبرې مو اوږدې شوې، نوربايد چې ويده شو سبابه لکه نيشه يان دا سې ځانګيږو هيڅ کاربه نه شو کولای،زه او جمشيد ترې پاڅيدو دوی ته مو شپه په خير وويل موږ ترې خپلې کوټې ته راغلو په بې غمه زړو ويده شوو.

ځوارلسم څپركی

سهارچې له خوبه راپاڅيدم دلمر وړانګو داوچت اسمان په ختيځو څنډو كې خپلې وړانګې شيندلې افسوس مې وكړ كاش چې نن مې مور ژوندی وای، كاش چې نن يې دجمشيد دفراغت په مراسمو كې ګډون كړی وای،زه به ځومره خوشاله وای له ستر ګو مې بې اختياره او ښكې تويدې لا مې په ستر ګو كې اوښكې ډنډ ولاړې وې دمور اوپلار په خيالونو ډوبه تللي وم چې جمشيد مې په اوږه لاس كيښود ه ما ټكان وخوړ زر،زر مې اوښكې وچې كړې په بنده،بنده ژبه مې وويل:جمشيده اغه...اغه...ما...ماويل...خبره مې په خوله كې جمشيد وچه كړه ،بس،بس زه پوی شوم دادې څه ليونتوب شروع كړی؟سينې سره يې جوخته ونيوم، زړه مې وار ونه كړپه سلګو مې وويل:كه نن مې مور ژوندی وای ځومره به خوشاله وای دخوشالی نه به ځمكې ځای نه وركولای، دمورهغه خبره مې هروخت زوروي چې لورې دا زما ډير ارمان دی چې ته زما په ژوندانه واده وكړې خدای مه كړه كه سبازه نه وم دې بې درده ورونږوته پاتې شې دغم خوړلو ځوک به دنه وي،دجمشيد په ستر ګو كې هم اوښكې ډنډ ولاړې وې ،راته يې وويل: ګوره بريښنا !ستا مور اوپلار ته د الله جنتونه په نصيب كړي،زما مور او اوپلار هم ته دخپلې لورنه كمه نه يې ګڼلې،تراوسه يې كه كومه سپكه خبره درته كړې وي راته ويلی شې،ماوويل نه...نه جمشيده دا...دا... داسې كومه خبره نه ...نه، جمشيد مې په خوله لاس كيښود بس،بس نوره دژړا بس كړه ژر لاړه شه ماته اوبه تياري كړه چې نن خو ځان ښه سرويس كړم، دجمشيد په دې خبره خندا راغله اوښكې

مې پاکې کړې جامې او اوبه مې ورته تیارې کړې، جمشید چې ولمبیده سپین کالي،تور وسکټ،اوتوربوټان یي په پښو کړل،ما په جمشید کې سترګې ګنډلي وې، کله،کله به جمشید هم مخ رواړوه غلی به موسکی شو، کله یي چې په آینه کې ځان ښه برابر کړ، په خندایي راته وویل نن به د یوځل بیا په ځان له سره مینه کړم،رښتیاوه چې جمشید نن ډېر ښکلی ښکاریده،په غنم رنګ مخ کې یي سپین غاښونه سپین ځلیدل، غنمرنګه ونه یي په سپین لباس تور وسکټ کې ډیره ښه معلو میده،دجمشید په ځواب کې مې وویل بلکل همداسې ده په دې کې شک نه شته چې نن به مې له سره بیا په ځان مینه کړې، ستا د سپنو غاښونو په لیدو هغه لنډۍ راپه زړه شوې چې:

غاښ د په خوله کې داسې ښکاري

لکه صدف چې په الوت ټومبلی وینه

غوښه د سیخ په سر وریتیږي

نامرده تا پرې سرا سر نیولي یمه

جمشید وخندل دومره صفت مې مه کوه هسې نه چې له نظره مې کړې او...خبره یي همداسې پاتې شوه ځکه چې تلیفون ته یي زنګ راغی ځواب یي ورکړ په بیړه له کوټې نه بهر شو ،صرف دومره یي وویل چې خیبردباندې موټر کې انتظار دی زه لاړم چې راباندې ناوخته دی،په تلو ، تلو کې یي بیرته مخ رواړوه،بریښنا !پلار ته مې ورغږ کړه چې موټر دباندې ولاړ دی مراسم پیل شوي دي ژر،ژر کوه،زه ورغلم دجمشید پلار ته مې وویل هغه هم ډېر په بیړه له کوټې ووت، زه هم دروازې ته ورغلم،جمشید خیبر او پلار یي درې واړه په موټر کې کیناستل دښوونځي په لوري لاړل،زه او مورمې دمیلمنو په خدمت

بوختې وو ،څومره اټکل چې ما او خوابنې مې کړی وو چې دومره ښځې او سړي به راځي خو کیسه له حسابه وتلي وه ځکه چې ډیر زیات راغلي وو ،نن دخوشالی یوه بله ورځ وه زما په ژوند کې،زه په خپله واده ته هم دومره نه وم خوشاله لکه نن چې دجمشید فراغت ته خوشاله وم، په کور کې دماشومانو او ښځو شور ډیر زیات وو، تلیفون ته مې زنګ راغی دتلیفون سکرین ته مې چې وکتل دجمشید نمبر وو، په بیړه له شورنه لرې یوې خوا ته شوم،ما ویل که همدلته یې اوکې کړم کیدای شي چې بیا په خبره سره پوی نه شو ،تلیفون مې اوکې کړ،الو جمشیده ګرانه سلام، جمشیدوویل وعلیکم سلام ، مورې له ښوونځي نه راوتي یو په لاره کې در روان یو خو لاره بنده ده ،رښتیا له دولسم ټولګي نه په دووهمه درجه بریالی شوم لږ وروسته چې لاره خلاصه شي در رسیږو،ما وویل ښه سمه ده ، جمشیدوویل:مبارکي دولې رانه کړه؟ ما ورته وویل: داډول مبارکي خوند نه کوي کله چې کورته راشې داسې استقبال او داسې مبارکي به درکړم چې ته هم...خبري یې راپرې کړې، اوهو دومره دځان صفت راته مه کوه زه به دهم...دې خبرې سره د یوې زوروې چاودنې غږ واوریدل شو ،دجمشید خبرې نیمګړي پاتې شوې، څو ځلې مې په ورخطایي سره وویل: آلو،آلو،آلو جمشیده خبرې ولې نه کوې،آلو ،آلو جمشیده اورې؟خو چې دتلیفون سکرین ته مې وکتل اړیکه پرې شوي وه،ټول کور ماشومانو او دښځو خبرو په سر اخیستی وو ،دجمشید نمبر مې په تلیفون کې ډایل کړ دلږ څنډ وروسته یې ځواب راکړ، کومه شمیره چې تاسو ډایله کړې داوس له پاره ورته لاس رسی نه کیږي مهرباني وکړئ وروسته په تماس کې

شئ، په زړه مې لړزه راغله ژر مې دخیبر نمبر ډایل کړ دخیبر نمبر هم بند وو ،خوکله مې چې دپلار نمبر ته تلیفون وکړ زنګ تیر شو دځواب په انتظارشوم ، ځواب یې رانه کړ،درې څلور ځلې مې ورته تلیفون وکړ خو یوځل یې هم ځواب رانه کړ، اندیښنه مې نوره هم زیاته شوه، په منډه خوابنې خواته ورغلم چې په لویه دروازه کې نا کلاره ولاړه وه دجمشید دوی دراتګ انتظار یې کوه،په ډک ستوني مې ورته وویل: مورې !آغه... آغه جمشید...جمشید راته اوس تلیفون کړی وو چې مورې درنیژدې یو،لاره بنده ده نور در رسیږو، چې له همدې سره چاودنه وشوه، اوس دخیبر او جمشید دواړو تلیفونو بند دي او پلار مې تلیفو ته ځواب نه راکوي،هسې نه خدای مه کړه په دوی،څه نه وي شوي، خوابنې مې له اوښکو ډکې سترګې اسمان ته پورته کړې لاسونه یې لپه کړل،یاالله ته مې زوی روغ، جوړ او سلامت بیرته راولې،اې خدایه ته مو دا خوشالي په غم بدله مه کړې،مورمې همغسې لاسونه لپه کړي وو دعا یې کوله، چې دکلي درې څلور ماشومان په منډه را ورسیدل، په نیولي غږیې وویل سایې ډوبه، ډوبه کیده،دجمشید مورې !دجمشید مورې دمکتب را دیخوا سړک باندې دخیبرموټرباندې چاودنه وشوه،دجمشیدمور یواځې دومره وویل چې یا الله ته خیر راپیښ کړې، ببرسر تورې پښې یې دچاودنې دځای په لورې منډه کړه،زه هم شاته ورپسې شوم کله چې دچاودنې ځای ته ورسیدو هر لوري ته ویر پریاد اوژړا کیده چایوې خوا منډې وهلې،چابل خوا ، پولیسو لاره کلابنده کړي وه څوک یې دچاودنې ځای ته نه ورپریښودل،خو زه او دجمشید مور چاتم نه شو کړی،کله موچې دخیبر په موټر سترګې ولګیدې چې ټول تک تور سوی

دی،دجمشید مور یوه چیغه وکړه یاالله دادې په کوم امتحان کې واچولم،دلمر سترګې وړانګې او داسمان نمجنې لمنې سرې اوښتې وې، هرلورته دلارویو منډې ترړې نارې سورې شوې،ژرکوئ مرسته وکړئ دخدای په خاطر، داسې څوک شته چې له ماسره مرسته وکړي..هر څوک دخپل ځان په ویر اخته وو ، ناڅاپه مې دجمشید په یوې پښې نظر ولګیده په بوټ پړمخې ورپریوتم،یا خدایه ! داڅه وشول داڅه وینم جمشیدنن څومره خوشال وو ولې مې مبارکي ورنه کړه،اې خدایه دازه د څومره بد بخته پیدا کړې یم،ماته مرګ ولې نه راځي،چې هر ځل زه یواځې پاتې کیږم،دجمشید یوه پښه مې پیدا کړې وه دنوربدن په تلاش کې وم چې په خوابنې مې سترګې ولګیدې پړمخې په ځمکه بې هوشه پراته وه،یو امبولانس موټر راغی دجمشید مور نور بې هوشه اوزخمیان یې ټول ورپورته کړل، زه لا همغسې دخیبر جمشید او دجمشید پلار ایمل په لټه کې وم، دسوزیدلي موټر په لورمې قدمونه واخیستل دموټر سره په خواکې ټوټې شوي جسدونه پراته ول چې پولیسو راټول کړي ول ټول یې یوځای اچولي وو ،جسدونوته چې ښه زیره شوم د دریو واړو دبدن برخې پکې موجودې وې، چغې مې کړې اې خدایه داڅه دي؟ داڅه وینم؟زه خوپه دې دنیاکې نور څوک نه لرم،زه دچاته پریښودم؟ له پیغلتوبه نیولې ترنن ورځې پورې مې خوشاله ورځ ونه لیده، اول مې پلار یواځې پریښودم بیامې مور رانه لاړه زه یې دې بې درده وینو څښونکو ولس ته پریښودم او اوس تاسو دریو واړو زه یواځې پریښودم،ولې اخر ولې خدایه ماکومه ګناه کړې ده چې توبه پرې وباسم،زه به اوس څنګه په دې دنیاکې ژوندکوم،خیبره جمشیده او

پلاره پاڅئ مور چاته پریدی؟ مورخونور سر پرست نه لرو ،مینه اوری به اوس څوک ساتي، پاڅئ ...پاڅیږئ د خدای په خاطر پاڅئ که نه...

نور نو په ځان نه یم پوی شوي کله مې چې سترګې پرانیستې پوه شوم چې په روغتون کې یم، لکه وېرېدلې هوسۍ راپورته شوم ببر سر تورې پښې له روغتونه راووتم د کور په لور مې منډې وهلې د شانه راپسې ډېرې چیغې وشوې ودرېږه چېرې منډې وهې لږ صبر وکړه خو ما د هیچا خبرې وانه ورېدې، کله چې کور ته ورسېدم هر لور ته چیغې او فریادونه ؤ د انګړ منځ کې دری تابوتونه ایښي ول، یو د جمشید ، یو د جمشید پلار ایمل او بل زما د وراره ؤ هغه هم دلته پولیسو راوړی ؤ ښځې ترې چاپېره وې ټول کور چیغو او ژړا په سر اخیستی ؤ، زه د تابوتونو خواته ورنیږدې شوم د تابوتونو سرونه بند ول له پاسه پرې عکسونه د پېژندګلوی په خاطر ایښودل شوی ؤ، د جمشید مور اوس په هوش راغلې وه کوټه کې سیروم پرې راځوړند ؤ د سیروم د خلاصېدو وروسته د باندې راغله د جمشید په تابوت ورپرېوته په چیغو، چیغو یې وژړل د جنازو وخت رانیږدې شوی ؤ د خیبر پلار او ځینې نور خپلوان راغلل تابوتونه یې پورته کړل د جنازو په پورته کېدو یو ځل بیا کور چیغو ژړاګانو په سر واخیست چا به ویل یوه شېبه یې پرېدی لا وخت شته یوبه یې سی، ولې مو دومره ورته بیړه ده، د خدای په خاطر لږ یې پرېدی خو هیچا یې خبرو ته غوږ کېښنبوده د دریو واړو جنازې د مازدیګر په دریو بجو خاورو ته وسپارل شوې.

غم به د کله مانه هېر شي

غم مې خوراک شو اند ښښنې به دې کومه
غم کې پیدا په غم کې لوی شوم
وړوکې مړه وای چې مې نه لیدای غمونه
غمجنه یاره چېرې لاړې
زه د دادا انګړ کې ګوښې ناسته یمه
غم د زما د تن جامه شوه
د غم جامه خلک په صبر زړوینه
غم د سبق غم د کتاب دی
د غم استاد راته د غم تقریر کوینه

تور سري دخپل ژوند دناخوالو په اورولو کې خو ،څو ځلې په ژړا شوه کیسه به یې بس کړه راته ویل به یې چې نوره کیسه به بیا که خیر وو بله ورځ درته وکړم خو زما او دمورډیر ټینګار به دې ته مجبوره کړه چې خپله دژوند کیسه ترپایه موږ ته وکړي داځل چې تور سری تر دې ځایه خپله دژوند کیسه وکړه یو ځل بیا سلګو واخیسته د سر په پړوني یې اوښکې وچې کړې زما زړه هم ډېر ډک کیده دمور له سترګو مې هم اوښکې روانې وې ماډیرپه خواری سره ځان کنټرول کړی ووتور سري څو دقیقې همداسې غلي وه څه یې ونه ویل، زما دصبر کسه هم نوره ډکه وه د پاتې کیسې داوریدو ته لیوال وم ترې وه مې پوښتل له دې وروسته بیا څه وشول پاتې کیسه راته وکړه،تورسري راته وویل نوربه درته څه ووایم ، بس دجمشید خیبر او ایمل له مړیني وروسته مې خوانبي هم مړه شوه اول خو یواځې زه بدبخته وم چې څوک مې نه وو ، ورونو مې پوښتنه نه کوله،اوس مې

یوه لور مینه اوبله دجمشید خور اوږی، راته راغاړي دي دسهار په
خیر ټولو پسې له کوره وځم او ماښام ناوخته کورته ځم
که غم له غمه شرمیدلی
په مابه نه راتلی جوړه، جوړه غمونه
تورسري خپله دژوند کیسه همدومره وکړه له ما او مورنه یې رخصت
واخیست دخپلو بې سرنویشته ماشومانو په لور کورته روانه شوه
چې اوس به یې دروازې ته په وږي نس وږي سترګې نیولي وي
پای